

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACĂRA

20

PRAGUL „VÎRSTEI DE AUR“

Cadran internațional

20 DE SPECTATORI
DESPRE SUPERPRODUȚII

Anul XIII nr. 20 (468) — 16 mai 1964

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara

„LA BĂI“

de Aurel BARANGA

Dicționarul de odinioară cunoștea o expresie cu o circulație intensivă în lunile estivale: „la băi“. „La băi“ se afla excelența sa cutare, „la băi“ pleca familia bancherului și a marelui industriaș, „la băi“ își petrecea lunile de caniculă o lume care nu avea nevoie de băi, fiindcă nu suferea de nici un fel de beteșuguri fizice. Dar „la băi“ însemna — dincolo de snobismul obligatoriu — și cazinoul somptuos, unde se pierdeau la ruletă și la drum de fier sume fabuloase; și tot „la băi“ semnifica, deopotrivă, locul unde își dădea întâlnire „lumea bună“, ca să consume, în diverse frivolități, un timp cu care nu avea ce face. În acea vreme, Sinaia evoca rezerva de ozon a monarhiei, a camarilei și a clientelei sale, în timp ce Constanța consuma ca un soi de Miami de poveste și de reverie, plaje de voluptăți și de delicii, la discreția milionarilor dezabuzăți.

Cîteva veacuri de-a rîndul geografia acestei țări era distribuită după pungi și obraze, și să bănuim, în anii aceia, că un muncitor ar putea ajunge să-și primenească plămîni la umbra înviorătoare a brazilor sau să-și lase trupul scăldat de valurile mării, echivala cu o fantasmagorie pe care o întreceau doar romanele de anticipație. Pe acea vreme „la băi“ avea dreptul să meargă numai lumea care n-avea nevoie de băi. Iar paradoxul închidea în sine o realitate socială de o tragică profunditate.

Și au trecut de atunci douăzeci de ani. S-a modificat geografia, s-a schimbat calendarul. Nu se mai merge la băi numai vara. Tot anul, cei ce muncesc pot merge „la băi“ ca să-și refacă sănătatea și să beneficieze, în condiții optime, de toate cuceririle științei, la niște băi, de data asta reale și cu semnificație adecvată. În luna ianuarie am văzut cum soarele captat sau real reda vigoarea unor oameni ai muncii poposiți în sanatoriile lor. Apele tămăduitoare restabilesc în tot timpul anului, sub control medical atent, echilibre amenințate. În tot cursul verii zeci de mii de oameni se bucură din plin de o odihnă binemeritată. O statistică, fie și aproximativă, a celor care vizitează în toate anotimpurile așezămintele socotite altădată „stabilimente balneare“, depășește posibilitățile mele. Am văzut, în schimb, preparativele ce se fac pe litoral pentru oaspeții viitorului sezon. Nu se cruță nici un sacrificiu pentru ca zecile de mii de oameni care vor veni la mare — „la băi“ — să găsească aici nu numai un cadru propice refacerii sănătății, dar și un climat optim, în care utilul să se îmbine cu agreabilul. Se pregătesc orchestre, echipe de teatru, turnee de estradă, un festival de muzică ușoară, repertoriu de filme, sînt amenajate terenuri de sport, iar restaurantele, barurile și sălile de dans sînt gata pregătite. Vor veni oamenii muncii la băi. Forjorul, strungarul, țaranul coborît din depărtate sate de munte se vor bucura de soare, de lumină, de cer și de aerul pe care n-aveau altădată dreptul să-l respire.

Iarna trecută am stat două zile într-un sanatoriu de munte și am mîncat la aceeași masă cu un lăcătuș bronzat de o helioterapie aplicată cu grijă de un medic devotat.

— Ca să vezi — îmi spunea rîzînd cu toți dinții lui albi, tovarășul meu de cură — a venit vara în iarnă.

Și avea atîta dreptate, că descifrez în vorbele lui un simbol.

Pragul „vîrstei de aur“

Opt ani la rînd elevul se obișnuia să învețe respectînd stilul pedagogic, tabieturile și capriciile profesorilor chiar dacă toate acestea ajungeau uneori să frizeze ridicolul. Manualele didactice prescrise școlarilor se deosebeau și ele de la un liceu la altul, în funcție de predilecțiile cutărui sau cutărui profesor, și nu rareori datorită tranzacțiilor comerciale stabilite între autor, librar și directorul liceului respectiv.

**COPERTA
NOASTRĂ**

IOANA RADU, artistă
a poporului din R. P.
Romîni.

Lecții recapitulative la limba și literatura română.

Nu e de mirare deci că, o dată ajuns în fața comisiei examenului de maturitate, elevul se trezea brusc într-o lume nouă, compusă din profesori necunoscuți, garnisiți cu preferințe și curiozități proaspete și mai ales dispuși la confecționarea unor întrebări „încuetoare”, rămase celebre de-a lungul generațiilor. Loteria baccalaureatului era amintită și așteptată cu teamă încă din primii ani ai liceului. Tocmai de aceea, tradiția și experiența cu deosebire, au stabilit ca atât celebrul „Gaudeamus igitur”, intonat în fața clădirii școlii, cât și afișarea tabloului cu portretele absolvenților și desfășurarea primei performanțe bahice „oficiale” să aibă loc înaintea temutului examen.

Amintirile, vesele sau triste, legate în special de ultima clasă de liceu, rămân active până la adânci bătrâneți. O lume întreagă plină de senzații difuze, de trăiri complexe, de întâmplări întortocheate, reînvie în memorie de atâtea ori și în atâtea ocazii. Mai ales acum, în răstimpul primăverii, când noi toți cei trecuți

de prima sau de-a doua tinerețe, sîntem martorii emoțiilor și efortului febril care cuprinde tînăra generație aflată în pragul examenului de maturitate. Cei care au trecut prin asemenea clipe le înțeleg prea bine. Cu toate acestea, la o mai atentă investigație, vom descoperi preocupările viitorilor noștri absolvenți asociate într-un dublu efort, într-o îndoită emoție: trecerea maturității și alegerea viitoarei meserii.

Nimeni, sau aproape nimeni nu se declară mulțumit cu ce a învățat până acum. Și dubla îndatorire a elevilor noștri a fost pregătită și stimulată încă de la începutul anului școlar. Astfel, paralel cu lecțiile recapitulative, consultațiile, studiul pe grupe — tinerii noștri și-au cristalizat preferințele profesionale, vizitînd instituții, șantiere, uzine, fabrici sau participînd la întrunirile organizate cu concursul unor oameni aparținînd celor mai diverse meserii.

Dar, pînă una alta, pînă la alegerea noii meserii, absolvenții clasei a XI-a vor trebui să dovedească nu numai că și-au însușit conținutul

lecțiilor predate în decursul anilor, dar și că, pe baza lor, pot să se orienteze singuri în probleme noi, că au dobîndit suficientă maturitate de gândire pentru a delimita esențialul de ceea ce este secundar, pentru a abstractiza și generaliza. Dovada o va face calificativul obținut la examenul de maturitate.

CUNOȘTIINȚE VECHI

Cei mai mulți dintre profesori au făcut cunoștință cu discipolii lor dintr-a XI-a cu ani în urmă. Conform instrucțiunilor Ministerului Învățămîntului, cadrele didactice sînt datorate să-și însoțească școlarii pe treptele vârstei și ale pregătirii profesionale, chiar din primul an al școlii medii.

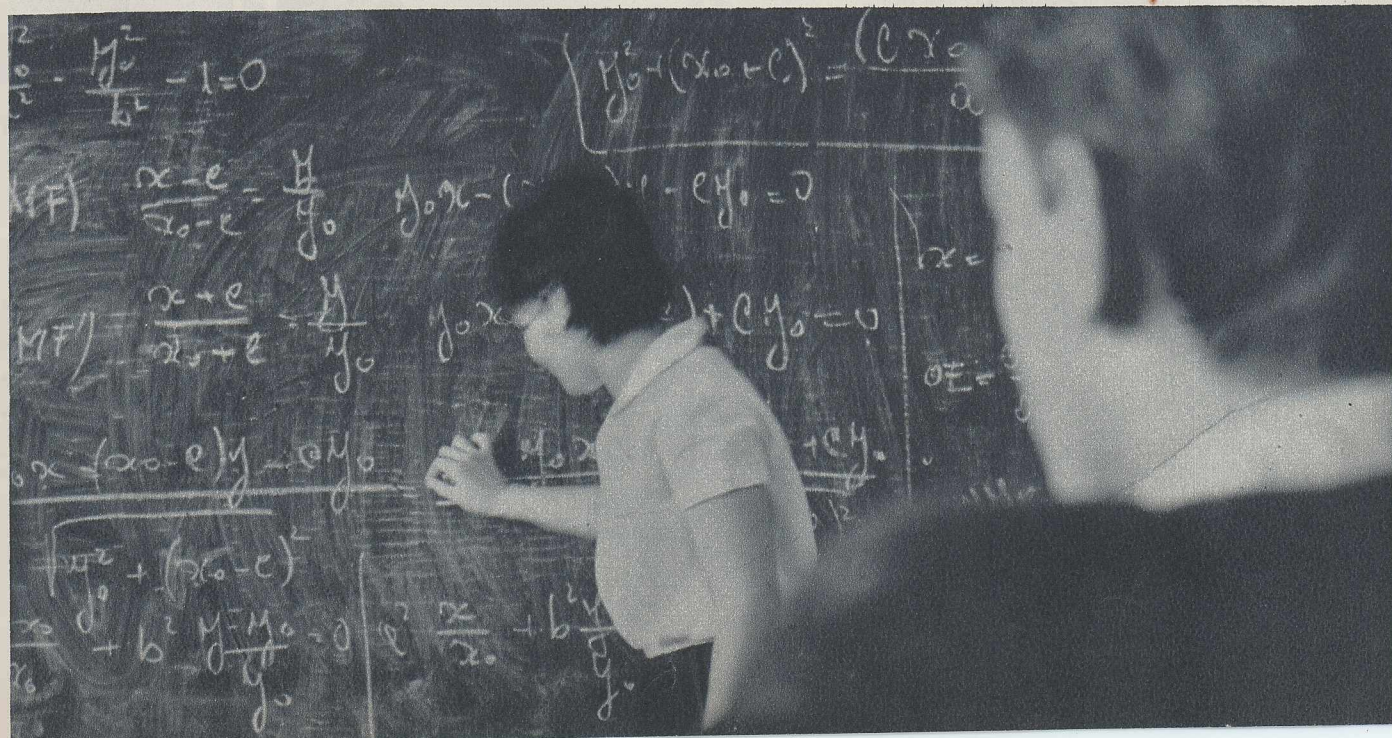
Așa, de pildă, la Școala medie nr. 7 din București, obiectul rîndurilor de față, marea majoritate a profesorilor care predau în cele șapte clase paralele ale ultimului an școlar își cunosc elevii încă din clasa a VIII-a. Ei au avut tot răgazul de a întocmi fișe amănunțite privind evoluția, pregătirea profesională,

calitățile și lipsurile fiecărui elev în parte. E adevărat: sufletul omului e complicat și surprizele, bune sau rele, pot apare exact acolo unde nu te aștepti. Cîți elevi, considerați mediocri, nu și-au dezvăluit pe băncile facultăților sau în diverse ramuri profesionale, calități nebănuite! Sau, uneori cîți elevi merituosi nu și-au decepționat ulterior profesorii! Dar asemenea cazuri rămîn oricum excepții. Conclucrarea strînsă dintre cadrele didactice și școlarii constituie pentru aceștia din urmă o bază solidă în vederea obținerii unor noi izbînzii profesionale. Iar acum, în ultima clasă, roadele unor asemenea colaborări apar cu atît mai evidente.

Pregătirea elevilor pentru examenul de maturitate, ne-au informat cadrele didactice ale Școlii medii nr. 7, a început din prima zi a anului școlar 1963-1964. Astfel fiecare profesor și-a introdus în orele de curs și discutarea unor probleme incluse în disciplinele predate în anii ante-

Liviu MAIOR

Fotografiile de A. MIHAILOPOL
(Continuare în pag. 17)

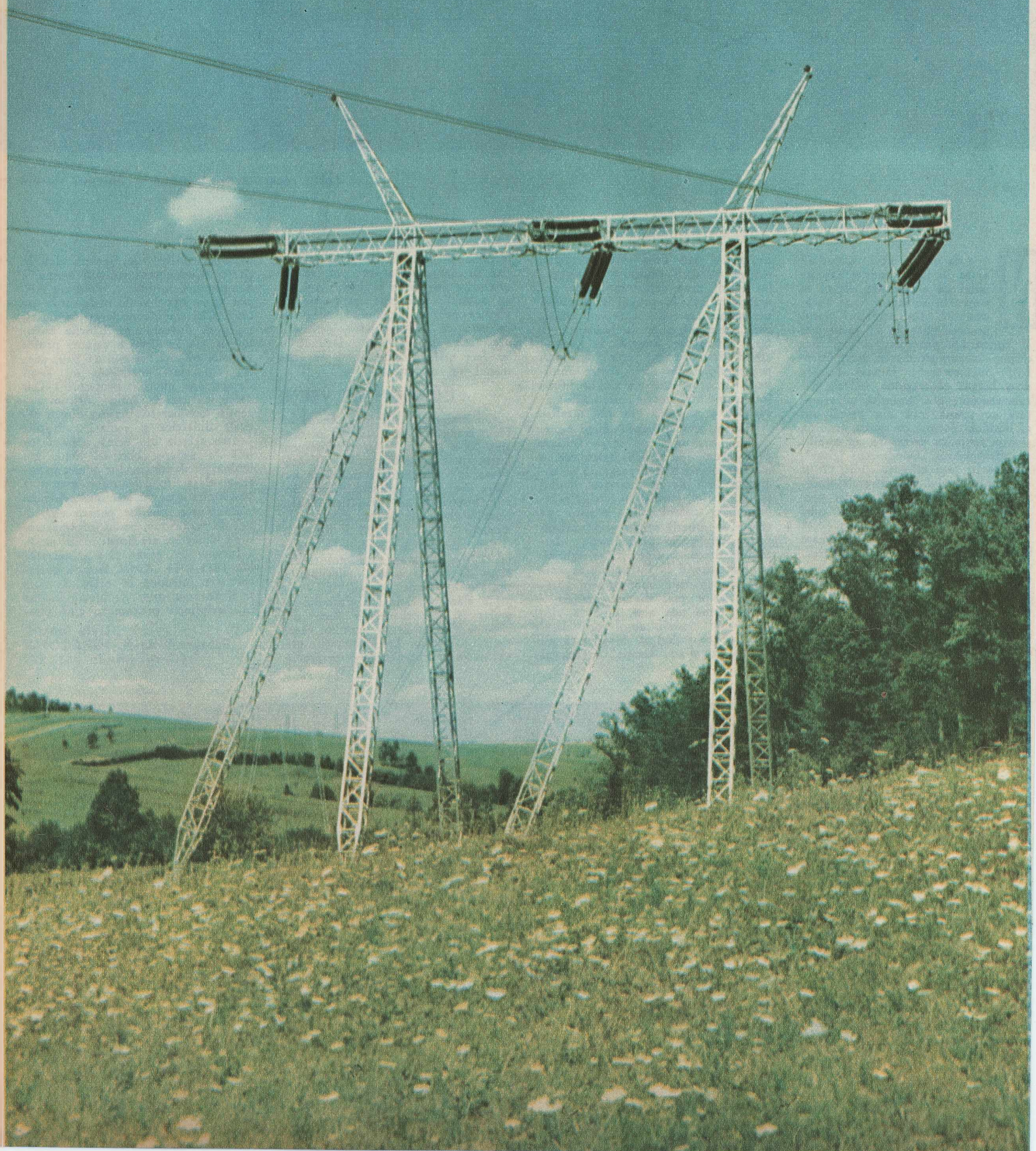

Programa analitică pentru examenul de maturitate include anul acesta și demonstrațiile de matematică.

**ALBUM
FOTOGRAFIC
1964:**

REGIUNEA CLUJ

Fluviul de lumină...

PRODUSE VECHI - METODE MODERNE

Din cinci oameni, patru beau lapte. După cum se vede numai unul face opoziție: suferă de colită! Adevărul este însă că toată lumea, dar absolut toată lumea consumă lapte, dacă nu lichid, sub formă de derivate. Și cu destulă plăcere... De fapt verificarea afirmațiilor de mai sus este la îndemina oricui.

Cînd am pornit să facem acest reportaj ne-am gîndit să ignorăm toate cunoștințele acumulate de noi despre lapte de la vîrsta cînd eram sugari și pînă în prezent. La drept vorbind, renunțam la o experiență bogată! Dar ca orice consumatori riscam să fim subiectivi. De aceea ne-am adresat specialistului. Interlocutorul nostru a fost inginerul șef al Fabricii de produse lactate București.

Am pus o primă întrebare despre industrializarea laptelui. Ni se răspunde:

— E o întrebare „psihologică”...

— N-am înțeles...

— Explicabil. Industrializarea laptelui era privită de mulți cu superioritate. Puteai auzi afirmații de acest gen: „ce mare scofală să faci iaurt și smîntînă! Făcea și mama acasă...” Vedeți, unora li se părea straniu să vorbești despre industrializare în acest domeniu. Învățați cu lăptarul care sosea cu faetonul, prelucrarea laptelui li se părea exclusiv o indeletnicire casnică... De aceea spuneam că e vorba de o întrebare psihologică.

— Poate sinteți prea aspru.

— De loc. Industria noastră implică procese de transformare, dacă vreți asemănătoare cu industria chimică. Vi se pare comparația prea brutală?

— Poate... Am vrea explicații...

— Despre transformarea laptelui în derivatele sale știe toată lumea. Poate mai important ar fi să aflu câteva amănunte de loc de neglijat. Industrializarea laptelui are la bază premise absolut științifice. În primul rînd trebuie amintite metodele de îmbogățire a calităților nutritive ale produsului de bază. Apoi asigurarea conservării lui și a derivatelor. În al treilea rînd prepararea absolut igienică.

Ce bun e laptele!

(Continuare în pag. 6)

PRODUSE VECHI - METODE MODERNE

MOARTE LA 74 DE GRADE

Poftă bună la dejun. Beți laptele fără grijă. De unde-o fi? Greu de spus. În orice caz e de la vreo bălțată românească ori roșie de stepă, ori de la frumoasele alea cu stea în frunte — pinzgau. E imposibil să-i precizăm sursa, pentru că aici, la fabrica de lapte și produse lactate, vinul acesta de viață lungă (cel mai complet aliment) se adună într-o mare albă și, după diverse procese de imobilare și transformare, vă este dat pentru completarea micului dejun, a prinzului mare, a cinei.

Cînd serviți cafeaua cu lapte, ori mămăliguța cu smîntînă, ori clătitele cu brînză de vaci, sau frișca — fiți sinceri — gîndul de mulțumire vă duce la... Joi-iana. Foarte bine. Meritele ei și ale celor care au îngrijit-o sînt de necontestat. Dar e cineva care transformă produsul Joianei în untul de calitate superioară, ori în brînză sau smîntîna pe care le apreciați pe bună dreptate.

Dar s-o luăm de la dejun. Vă îndemnam să beți laptele fără grijă. N-are nici o impuritate. Aici, la fabrică, el a fost trecut printr-un prim purgatoriu, pentru ca eventualul fir de păr căzut de pe spinarea Joianei să fie înlăturat. Operația aceasta se cheamă curățitul centrifugal. Apoi laptele este supus unei temperaturi de 74 de grade, și prin aceasta sînt ucise fără nici o compasiune toate microorganismele.

Operația aceasta se cheamă pasteurizare. După care, laptele destinat consumului se toarnă în sticle (îmbutelierea se face mecanizat) care iau drumul spre consumator. Sticlele acestea le găsiți în cartierul dumneavoastră, în fiecare dimineață la ora 6.

FĂRĂ METODA CLASICĂ

Da, există o metodă clasică de... fabricare a untului: aduni smîntîna într-un putinei și o bați pînă iese untul. Bunicile noastre știau din proprie experiență ce înseamnă acest lucru: bați, bați, de ți se urăște pînă se formează bobul de unt. Dacă gospodinele și mai cu seamă orășencele ar trebui să-și procure untul conform acestei metode, s-ar plăti extraordinar de mult fiecare tartină.

Nu infirmăm un fapt: șarja de unt frămîntată în putinei poate fi foarte bună. Dar fiindcă sîntem la sectorul lactate, credem că e bine să spunem: e anacronic ca în zilele noastre

Pînă și spălarea bidouanelor se face automat.

gospodina să stea ceasuri întregi și să bată smîntîna pînă se alege untul.

Am văzut la fabrica de lapte din București o mașină. Face un singur lucru: unt. Mașina e simplă — este însă construită pe baza tehnicii celei mai moderne. La un capăt e alimentată neconținut cu smîntînă; la celălalt capăt iese untul. Două cuvinte despre această „mamă” a untului, cum îi spun muncitorii. Mașina are un dispozitiv care asigură alegerea rapidă și continuă a bobului de unt; o dată format, bobul de unt trece — tot rapid — în niște malaxoare care-l stratifică. Asta-i totul.

NICI IAURGIUL NU MAI VINE

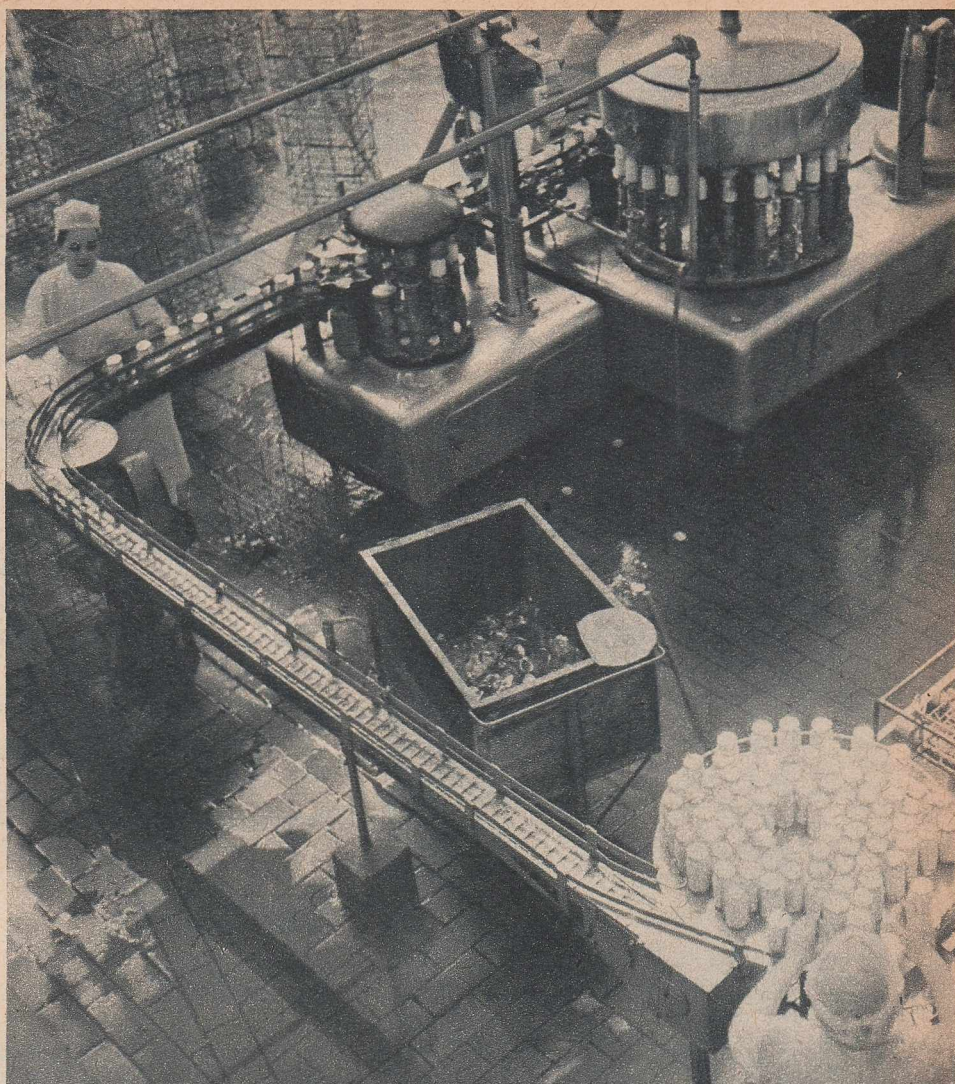
Păi de ce să vină? De ce să-și rupă picioarele și să-și îndoaie spinarea purtîndu-și cobilițele pe străzile Bucureștiului? Mai cu seamă că, în multe dăți, nu era el proprietarul mărfii. Își amintește fostul iurgiu: cînd îl prindeau căldurile, i se clocea marfa, se făcea oțet și nu cam știa pe unde să scoată cămașa.

Acum e și dumnealui în rînd cu oamenii. Cumpără iaurt de la alimentara. Sau de la centrul de lapte. Sau merge la un bufet „Lacto”. Iurgii moderni i-au pregătit în fabrică un pro-

Ora 5... A venit lăptarul!

Se îmbutellază iaurtul.

după lactat extra. Cam așa: au luat laptele și l-au introdus într-o instalație cu vid. Ca să-i evaporeze o bună parte din apă (compoziția medie a laptelui este de 87,5% apă și 12,5% substanță uscată) și să rămână laptele concentrat la circa 20 la sută. Apoi l-au supus sterilizării (la 135 grade, timp de câteva secunde) după care l-au băgat în vane speciale de însămânțare cu bacterii lactice — specifice — și apoi la borcane. Pentru ca să se transforme în iaurt, l-au pus la odihnă 2-3 ore în niște termostate speciale, după care l-au trecut la rece.

Iată că a sosit mașina fabricii, virfuită de borcane cu gura argintată, capsulată în aluminiu. A sosit iaurtul. Proaspăt, neștețit și neprăfuit. Iși așteaptă clienții.

MISTERUL UNEI DELICATESE RECI

Unii o caută și iarna; dar aproape toată lumea, fără excepție, o preferă vara.

Așadar, răcoritoarea aceasta rece și dulce — înghețata — o găsim mai întâi la fabrica de lapte și produse lactate, unde își are componenții ei de bază: frișca și laptele. După gusturi și preferințe, la acestea se adaugă zahăr, vanilie, cacao etc. Toate se amestecă pînă se capătă o

pastă asemănătoare laptelui de pasăre. Amestecul obținut se omogenizează la o presiune de 200 de atmosfere. După răcire amestecul trece prin aparate de înglobat aer (freezere) unde, la o temperatură de -5 grade, laptelui de pasăre i se face atit de frig, încît îngheață. Din freezere trece la ambalare, apoi timp de câteva ore e obligat să se călească, adică să se mențină la o temperatură de -30 grade.

Asta-i totul.

O asemenea înghețată se poate consuma fără grijă în zilele de caniculă. Nu o pîndește pericolul alterării. Ouăle n-au intrat în componența ei.

Misterul acestei delicatose reci e legat de două lucruri: conținutul în aer să fie cît mai mare, iar freezerele să asigure o înghețare bruscă a amestecului. Dacă nu se respectă aceste două condiții, și se servește o înghețată proastă, amestecată cu bulgări de gheață. Se mai întîmplă...

CE MAI TREBUIE ȘTIUT

Spuneam la început că operația pasteurizării laptelui are în vedere distrugerea microorganismelor dăunătoare. Pe de altă parte însă i se dau laptelui care urmează să fie transformat în produse lactate acide (brînză,

smîntînă de consum, lapte bătut) o seamă de microorganisme selecționate — bacterii lactice — care măresc calitățile produselor, făcîndu-le să devină mai asimilabile. De bună seamă că acest lucru important nu se poate face în condițiile scurgerii zerului din brînză în casa gospodinei. Operația aceasta e posibilă numai în condițiile industrializării laptelui.

E bine să se știe că la fabrica de lapte și produse lactate se consumă foarte multă apă și foarte mult frig. Pentru fiecare litru de lapte e necesară zilnic o cantitate de 10 litri de apă. Fiți liniștiți, nu trageți nici o concluzie pripită și bănuitoare. Nu e vorba de nici un botez. Într-o fabrică de lapte apa e necesară pentru spălarea utilajului și la operațiile de răcire. Fără frig mult și permanent sînt cu neputință procesele de prelucrare a laptelui. Centrala de frig a acestei fabrici lucrează zilnic și este supusă unor mari încercări în toată verii. Trebuie să știți că frigul pe care-l produce această centrală într-o oră poate servi la fabricarea a 1.000 blocuri de gheață.

CE FAC ZECI DE MAȘINI ÎN FIECARE NOAPTE

Pentru ca dumneavoastră să aveți în fiecare dimineață lapte

proaspăt, zeci de mașini colindă Bucureștiul de la ora 22 la ora 6. Există distribuitori ai fabricii de lapte — Gheorghe Tudor, Vladimir Căzăcescu, Aurel Petrescu, ca să cităm doar cîțiva — pe care ar trebui să-i felicităm. Rar, foarte rar, s-a întîmplat ca „Alimentarele” și centrele de lapte pe care le deserveau ei, să nu primească marfa înainte de ora șase.

Alte zeci de mașini bat drumurile Bucureștiului ziua, pînă la ora 11. Distribuie brînză, smîntînă, înghețată.

Industrializarea laptelui a luat naștere în țara noastră într-un interval scurt. Din 1955 și pînă acum, au apărut numeroase fabrici de lapte și produse lactate: la Timișoara, Constanța, Bacău, Turda, Călărași etc. Într-un viitor apropiat Galațiul va avea cea mai modernă fabrică din țară în acest sens.

Așadar și în acest sector am înlocuit meșteșugul casnic și condițiile vechi de muncă.

Vechi a rămas numai vinul cu 25 de vitamine — pe care-l beau zilnic copiii și bătrînii — laptele.

George CIUDAN
și Cornel BOZBICI

Fotografiile de Traian PROSAN

„Arabescuri românești“

În vitrinele librăriilor din Bratislava a apărut nu demult, sub semnătura ziaristului Milan Rajský și a fotoreporterului Vilém Kropp, volumul intitulat „Arabescuri românești“. Așa cum se arată în prefață, lucrarea — un voluminos album — este rodul unei vizite mai îndelungate în România, „țara soarelui, a aceluia străvechi și mereu nou soare care se naște în fiecare zi...“ Cu aceste cuvinte își începe Rajský amplul reportaj despre cele văzute în țara noastră, despre locurile și oamenii ei. Călătoria de-a lungul și de-a latul României noi le-a permis autorilor cărții să cunoască cele mai variate aspecte din viața nouă a poporului nostru. Nu sînt rare nici trimiterile în trecut, făcute pentru a constitui un contrast cu realitățile României contemporane.

Rajský nu prezintă tablouri reci, lipsite de viață, statice, ci arată felul în care realizările regimului democrat-popular se oglindesc în însăși viața oamenilor. El este entuziasmat de tot ce vede în drumul său: de hidrocentrala de la Bicaz (capitolul „Dracului nu-i place lumina“), de perspectivele industriei noastre petroliere („Noapte bună, monopoluri! Bună dimineața, Ploiești!“), de dezvoltarea rapidă a Oneștilor („Metamorfoza Oneștilor“), de grija statului nostru pentru bătrîni, pentru ocrotirea mamei și copilului („Camera nr. 12“), de farmecul grădinilor și parcurilor bucureștene („În grădinile Șeherezadei“).

Și litoralul românesc l-a fermecat pe Rajský: „Am văzut mările Nordului unde apa este rece și în timpul verii, m-am scaldat în apele Sudului... am admirat îndrăznețea arhitecturii a maestrilor bulgari și greci, dar Mamaia românească mi-a lăsat cea mai puternică amintire. În mozaicul de culori al modernelor hoteluri și restaurante sînt poezia mării, azurul și limpezeala bolții cerești, reținute în aurul plajei de aici“.

Pentru ca cititorul cehoslovac să-și facă o imagine cât mai veridică despre țara noastră, la sfîrșitul volumului a fost inserat un capitol intitulat „România în cifre“ — un breviar istoric, geografic, politic, social și cultural, care comple-

tează în chip fericit însemnările înmănunchate în „Arabescuri“.

Versiunea în limba cehă a acestei lucrări, apărute în Editura pentru literatură politică din Praga, cuprinde peste 120 fotografii executate cu gust și fantezie de Vilém Kropp.

Însemnările despre țara noastră sînt scrise într-o frumoasă limbă literară, de un prieten sincer al poporului român, pentru care are cuvinte pline de căldură: „Așa m-a întâmpinat România și tot așa și-a luat rămas bun de la mine. Iar eu am luat o părticică din soarele ei, din soarele pe care l-am găsit în inimile oamenilor mai vîrstnici, mai tineri și ale celor foarte tineri, și cărora le-am închinat aceste modeste însemnări“.

Cardinalul și Mafia

Cardinalul Ruffini, arhiepiscop al orașului Palermo, cunoscut pentru opiniile sale monarhiste și pentru simpatia pe care o poartă dictatorului Franco, a denunțat într-o recentă predică „grava conjurație care este pe punctul de a dezonoara Sicilia“. Cardinalul se ridică împotriva celor care au luptat pentru constituirea unei comisii parlamentare de urmărire a Mafiei.

Opinia publică din Italia — dezgustată de operațiile de acaparare a piețelor de desfacere, în special în Sicilia, de specula cu terenurile de construcții, la care afaceriștii verosi se dedau la adăpostul atotputernicei Mafii — își exprimă dorința să se facă lumină asupra sprijinului pe care anumiți politicieni locali îl acordă Mafiei. Dar pentru cardinal toate acestea nu există. El consideră că Mafia nu prezintă nici un pericol, fiind, chipurile, „pe cale de dispariție“. Ea este „condusă de tineri îndrăzneți, nu de bandiți și de criminali, așa cum se afirmă“. „Cine denunță Mafia discreditează Sicilia — spune mai departe cardinalul — de aceea este mai bine să nu vorbim despre ea“.

După părerea lui Ruffini, printre „conjurații“ trebuie inclus decedatul Giuseppe Tommasi di

Una din „inofensivele“ acțiuni ale Mafiei.

Lampedusa, autorul romanului „Il Gattopardo“, tradus în aproape toate limbile pămîntului, după care s-a turnat filmul cu același titlu al regizorului Luchino Visconti. Cardinalul este de părere că în acest roman se insistă prea mult asupra descompunerii morale, sînt ironizați oamenii bisericii și practicile religioase și se descrie în așa fel mizeria în care trăia poporul sicilian în secolul al XIX-lea, încît se lasă a se înțelege că asemenea stări de lucruri dăinuie și astăzi.

Un alt „conjurat“ ar fi cunoscutul scriitor și activist pe tărîm obștesc Danilo Dolci, care „își permite să scrie cărți și să țină în diferite țări conferințe, făcînd lumea să creadă că în Sicilia domnește sărăcia și că cei de la conducerea treburilor publice ar da dovadă de nepăsare“.

Cardinalul se preface a ignora lupta oamenilor care cer să se facă o cotitură radicală în Sicilia, să se dea pămîntul celor care îl muncesc, să se găsească de lucru pentru toți cetățenii. „E de ajuns să privești în jur — spune Ruffini — să admiri vestigiile artei antice și frumusețile naturii înconjurate... să te depărtezi de realitatea crudă de pe pămînt și să te cufunzi într-o contemplare senină și liniștită“.

Majoritatea sicilienilor și a celorlalți locuitori ai Italiei gîndesc însă altfel. Ei luptă zi de zi pentru a transforma într-un sens înnoitor frumoasa lor insulă, pentru a asigura progresul social al întregii populații.

Giorgio PASTORE
Roma

Coordonatele expoziției de la New York

58 țări participante, 200 clădiri, o suprafață de 300 hectare, 7.000 telefoane publice, 75 kilometri de țevi, 750 kilometri de cabluri, 125.000.000 dolari investiți pentru străzi noi, un port, un aerodrom pentru elicoptere, 70-100.000.000 vizitatori — iată doar cîteva din cifrele ce pot oferi coordonatele proporțiilor Expoziției internaționale deschise la New York la 22 aprilie. Cu toate acestea „un lucru îi necăjește pe newyorkezi — scrie Michel Ragon, corespondentul săptămînalului francez „Arts“. Tîrgul n-a putut fi calificat „expoziție universală“, întrucît, din cauza unor abateri de la regulamentul Biroului internațional al expozițiilor, o serie de țări, printre care Franța, U.R.S.S., R. S. Cehoslovacă, Marea Britanie, Italia, Canada și altele nu participă la această manifestare.

Expoziția de la New York mai are și o altă caracteristică. Spre deosebire de cele anterioare, care au înfățișat de fiecare dată tendințele noi în arhitectura anilor respectivi, tîrgul newyorkez are din acest punct de vedere un aspect oarecum eterogen. Și aceasta datorită faptului că, așa cum a declarat Robert Moses, președintele expoziției, fiecare expozant a avut dreptul să-și aleagă propriul arhitect și ca atare să-și impună propriile preferințe în ce privește stilul arhitectonic. Consecința? În pofida participării unor mari arhitecți, „expoziția — apreciază revista „Arts“ — nu este decît un decor gen Cecil B. de Mille“...

Săptămînalul francez consideră însă că, în măsura în care manifestarea de la New York nu este o expoziție internațională în sensul propriu

Ziua femeilor din Monoklissia

Potrivit unui vechi obicei, în fiecare an, în satul macedonean Monoklissia din regiunea Serres (nordul Greciei), femeile iau din mâinile bărbaților, vreme de 24 de ceasuri, frânele treburilor publice. În piața satului te întâmpină în dimineața aceea o mare placardă pe care stă scris „Chinekokratia” — dominația femeilor (foto 1). În această zi rolurile se inversează, femeile fiind scutite de orice corvezi menajere, care trec în schimb în sarcina bărbaților, obligați să stea acasă, să aibă grijă de copii, să spele rufe, să gătească și să facă și alte mărunte treburi gospodărești (foto 2).

În schimb, diversele funcții obștești sînt preluate de femei, care țin locul primarului, al poștaşului, al secretarului comunal, achitîndu-se onorabil de toate aceste misiuni.

În cursul neobișnutei zile, femeile preiau nu numai treburile bărbaților, ci și distracțiile lor favorite. Ele merg la cafenea, joacă cărți, pun țara la cale, beau și fumează în lege, iar seara organizează un mare ospăț, stropit din belșug cu zeci de litri de vin, la care petrec cîntînd și jucînd pînă în zori. Serbarea este prezidată de o „regină” aleasă de femei, pe care acestea o însoțesc prin sat cu mare alai și cu muzică populară.

Dar sourtul „matriarhat”, ale cărui festivități sînt o rămășiță a vechiului cult al zeului Dionisos, ia sfîrșit a doua zi, cînd femeile se întorc cu oarecare părere de rău la obișnuitele lor treburi cotidiene, în timp ce bărbații, mulțumiți că au scăpat de multiplele corvezi femeiești, își reiau ocupațiile.

Festivitatea guvernării de o zi a femeilor din satul Strimi, situat în regiunea Komotini din nordul Greciei: i se fac daruri moașei, după care

femeile merg pe ogor, unde o proclamă „regina satului”. Ceremonia este urmată de o petrecere zgomotoasă, la care bărbaților le este interzis să asiste...

AI. GHEORGHIU
Atena

„Parlez-vous franglais?”

Într-un articol publicat mai demult în „Flacăra” se relatează faptul că în Franța a luat naștere o mișcare împotriva pătrunderii în limba franceză a cuvintelor și expresiilor englezești. Sau, mai bine-zis, americane. Recent, doi lingviști francezi, René Etiemble, profesor la Sorbona, și colegul său, profesorul Guillerrou, au publicat

Săptămînalul francez „L'Express” prezintă într-un fotomontaj folosirea în terminologia comercială a unor elemente lingvistice străine spiritului limbii franceze.

o serie de date care arată că după cel de-al doilea război mondial au fost „adoptate” de limba franceză curentă vreo cinci mii de cuvinte englezești, iar în terminologia tehnică — de șase ori mai multe. Profesorul Guillerrou a declarat că majoritatea acestor cuvinte sînt străine spiritului limbii franceze. Așa, de pildă, *snack-bar*, ca și expresia americană *teen-ager* sînt cu totul altceva decît ceea ce exprimă *café* și, respectiv, *jeune fille* în limba franceză. Cei doi profesori au declarat război invaziei de cuvinte străine și au dat acestui limbaj amestecat un nume caracteristic: *franglais*.

Încercînd să combată poziția celor doi lingviști francezi, unul din colaboratorii săptămînalului american „Time” pretinde că în general limba franceză nu ar fi altceva decît un amestec de cuvinte de origine arabă, spaniolă, greacă, germană și engleză. De altfel — se spune în articolul apărut în „Time” — franceza nu este vorbită decît de 65 milioane de oameni, în timp ce engleza e limba a 250 milioane... Mai mult: germanii și japonezii au adoptat foarte multe cuvinte englezești și nu protestează... Cînd germanii spun: *kalter-Krieg* (război rece), folosesc tot o expresie adoptată din engleză (sic!)...

Argumentele americane de acest gen nu fac decît să provoace reacții și mai puternice în Franța.

Academia franceză sprijină cu toată autoritatea sa inițiativa celor doi lingviști. O comisie a Academiei a întocmit o listă conținînd cuvintele străine care nu sînt adecvate limbii franceze. René Etiemble pregătește un dicționar în care înlocuiește cuvintele englezești cu cuvinte franțuzești corespunzătoare. El introduce în dicționarul său și cuvintele adoptate care nu pot fi înlocuite, dar cu ortografie franceză. De pildă, cuvîntul *jeep* este scris *jipe*. Profesorul Guillerrou propune ca expresiile și cuvintele englezești să fie grupate în trei categorii: în prima — cele acceptabile, în a doua — cele care nu trebuie preluate, iar în a treia categorie — expresiile și cuvintele „sub observație”, despre care încă nu se poate preciza dacă sînt sau nu necesare.

Dicționarul lui Etiemble va apare într-un an sau doi. În schimb lingvistul francez a scris în șase săptămîni o carte cu titlul „Parlez-vous franglais?”, apărută în Editura Gallimard, pe care ziarul „Le Monde” o definește drept „un manifest politic împotriva franglais-ului”.

„Dacă nu sîntem atenți — scrie Etiemble —

în patruzeci de ani limba franceză va înceta să existe. Nu numai că înghițim cu mîile cuvinte americane, care trec neschimbate în limba noastră... dar fabricăm cuvinte englezești false, modificăm sensul cuvintelor noastre, nu mai respectăm regulile compoziției, deformăm sintaxa. Pe scurt, noi nu mai vorbim franțuzește, ci vorbim un «sibir atlantic» („sibir” este denumirea dată unui limbaj în care se amestecă cuvinte arabe, franceze, italiene și spaniole, vorbit în Africa de nord și în Orient).

150 de scrisori secrete ale lui Hemingway

Generalul american Charles T. Lanham, un apropiat prieten al lui Ernest Hemingway, a pus la dispoziția Universității din Princeton (S.U.A.) o colecție de scrisori primite de la marele scriitor. Ele vor fi studiate de profesorul Baker în vederea elaborării monografiei despre Hemingway pe care o pregătește. Deși corespondența aceasta va contribui la reconstituirea cît mai autentică a personalității scriitorului american, nu va fi citată nici o scrisoare, nici o frază măcar. Și aceasta, potrivit dorinței expresate a lui Hemingway, ca scrisorile sale să nu fie publicate niciodată.

După moartea lui Hemingway, soția scriitorului a remis și ea Universității din Princeton diverse manuscrise și documente, cu rugămîntea ca profesorul Baker să-și asume rolul de biograf al soțului său. Baker a reușit să adune în total aproape 1.000 de scrisori, dar cea mai mare valoare o prezintă cele 150 adresate generalului Lanham.

Care e conținutul acestora din urmă? De ce li se atribuie o importanță atît de mare?

Se spune că au „din toate cîte puțin”. Sînt mesaje violente și emoționante despre război și destine omenești, despre lupta cu singurătatea și despre snobi — la adresa cărora Hemingway are cuvinte usturătoare.

Scriitorul adăuga uneori scrisorilor sale cîte o poezie — pe care Lanham le consideră „groaznice”. Analizînd „Primul poem pentru Mary”, Baker scrie: „sînt versuri libere, prea lungi, lipsite de armonie”. Dar ele ajută la înțelegerea relațiilor dintre scriitor și soția sa, al cărei mentor îi plăcea să fie. Mary era eleva lui, admiratoarea sa pasionată, era cea căreia îi putea încredința tot ce avea pe suflet.

Charles Lanham — a cărui vitejie l-a uimit pe Hemingway — era la rîndul său impresionat de curajul scriitorului. Aflîndu-se amîndoi pe front, într-o noapte rece de iarnă Lanham i-a telefonat lui Hemingway, la statul major: „Peste cîteva minute pornim la atac. Dacă vrei, vino, dar nimeni nu te obligă”. Ca să scurteze drumul, scriitorul a trecut printr-un cîmp minat.

Hemingway nu putea suferi sentimentalismul: „Sporovăială blestemată de femeie” — spunea el ori de cîte ori se vorbea pe ton melodramatic. Scrisorile lui din tinerețe cuprînd totuși pasaje cu conținut „sentimental”. Reiese din ele, de pildă, că în timpul primului război mondial a fost într-adevăr îndrăgostit de o infirmieră — care avea să fie prototipul lui Cat, eroina romanului „Adio arme”.

Tema morții este adesea prezentă în scrisorile lui Hemingway, ca de altfel și în proza sa. Îndurerat de pierderea unui prieten, el scrie cu umor amar că mor unul după altul oamenii care pînă acum n-au murit niciodată.

A pomenit vreodată Hemingway în aceste scrisori de sinucidere? Da. Dar ce anume, nu se știe încă. Răspunsul se ascunde în sutele de pagini ale moștenirii sale epistolare secrete.

Salonul casei-muzeu Hemingway (situată lîngă Havana), unde scriitorul și-a petrecut ultimii ani ai vieții.

Această școlăriță franceză, în vîrstă de doisprezece ani, ascultă primul său disc de muzică ușoară care, poate, o va transforma în... idol.

Idoli în serie

al noțiunii, ci un fel de tîrg, el este reușit: „În domeniul amuzamentului și al spectacolului popular nu s-a realizat pînă acum nimic mai bun“.

La rîndul său, corespondentul ziarului „Le Monde“ caracterizează expoziția ca fiind „cel mai mare spectacol pe care lumea l-a văzut vreodată, o investiție de un miliard de dolari, o fantastică colecție de obiecte și ființe: de la dansatorii batutsi, care compun baletul personal al regelui din Burundi... pînă la cele mai complicate mașini electronice, de la «Pieta» lui Michelangelo pînă la cabina în care oamenii se pregătesc să ajungă pe Lună... Dar — subliniază în continuare «Le Monde» — expoziția este în realitate o gigantică paradă publicitară“. Astfel rolul „Unisferei“ este de a face reclamă companiei U. S. Steel — marea producătoare de oțel care a construit-o. Așa-numitul „turn al luminii“, în cadrul căruia se prezintă o revistă muzicală interpretată în întregime de păpuși electronice, constituie de fapt contribuția publicitară a companiilor de electricitate americane. „General Motors“, cea mai mare firmă producătoare de automobile, oferă vizitatorilor posibilitatea de a face o călătorie în viitor, într-un oraș în care toate problemele circulației au fost rezolvate, autostrăzile se ramifică sub pămînt, locurile de parcare se află la parterul clădirilor, magazinele la etajul întii, locuințele la al doilea, iar la al

Vedere generală a Expoziției internaționale de la New York.

treilea — parcuri, grădini, păduri... Pavilionul firmei „Ford“ — principala concurentă a lui „General Motors“ își preambulă vizitatorii în trecut, prezent și viitor, în timp ce „Chrysler“ le pune la dispoziție un arhipelag de cinci insule legate între ele prin numeroase poduri. Compania de asigurare „Equitable Life“ prezintă o uriașă hartă a Statelor Unite care înregistrează zilnic schimbările demografice survenite în urma nașterilor și morților, emigrărilor și imigrărilor etc.

Vizitatorii... — conchide corespondentul ziarului „Le Monde“ — au nenumărate prilejuri de a se extazia și de a admira, de a se distra și de a cheltui mulți bani, de a se înapoia acasă frînți de oboseală. Dacă după tîrg se vor vinde și mai multe mașini, și mai multe frigidere, și mai multe produse Westinghouse, Du Pont de Nemours, Revlon și altele, tîrgul își va fi atins în felul acesta țelul!

„Știți, am o voce care seamănă perfect cu a lui Johnny Hallyday“.

Zeci de tineri bat zilnic la ușile caselor de discuri din Franța cu o autorecomandare de acest fel. „Jumătate dintre ei — ne încredințăm publicația franceză «Arts» — nu știu să cînte de loc, mulți n-au nici voce, nici simț al muzicii, iar unii nu cunosc măcar un singur cîntec de la un capăt la altul“.

Și totuși, majoritatea acestora nu sînt sfătuiți să renunțe. Din contra, din mijlocul lor se va lansa poate, dacă nu peste noapte, în orice caz în câteva săptămîni, un nou idol al discului. Vinătoarea de vedete constituie un prețios punct de sprijin al caselor de discuri în lupta de concurență.

După cum relatează săptămînalul francez mai sus-amintit, imperativul principal este: „Să produci, să produci, să produci, să scoți douăzeci de discuri noi pe an, căci un succes de muzică ușoară consumîndu-se repede, trebuie înlocuit tot atît de repede cu altceva“.

Acest imperativ include, bineînțeles, fabricarea de noi vedete, garanția cea mai sigură a reușitei unor discuri.

Iar vedetele se fabrică pe bandă (atît la propriu, cît și la figurat) în laboratoarele caselor de discuri. Căci, dacă tehnica discului microsion permite înregistrarea prealabilă a cîntecului pe o bandă de magnetofon, pînă la definitivarea benzii în camerele inginerului de sunet are loc o întreagă alchimie a vocii. Iată cum o descrie comentatorul săptămînalului „Arts“:

„Rege al unei lumi pline de aparate misterioase, năpădite de fire electrice multicolore și ochiuri luminoase în care tremură ace indicatoare, inginerul de sunet stă la o masă metalică ale cărei nenumărate butoane, fire și manete corespund unor tot atît de nenumărate posibilități de a modifica vocea venită din studio. El descompune această voce, îi prelucrează fiecare element, dă finețe unor note prea ascuțite, le accentuează sau le voalează pe cele grave și, cu ajutorul unor filtre speciale, suprimă pur și simplu vibrațiile care nu-i convin... Astfel, vocea cea mai anodină din lume capătă strălucire și un caracter insolit“.

Iată cum se naște o neovedetă de laborator. Bine susținut de o campanie publicitară (pentru izbînda căreia unii editori cheltuiesc pînă la 25% din bugetul lor), noul „idol“ va încerca să cucerească piata discului.

Răscoala din Radfan

În regiunea Radfan din emiratul Dala (Federația Arabiei de sud) a izbucnit o răscoală a populației locale. Conducătorii federației au cerut sprijinul unităților britanice, care au început operații militare pe scară largă și procedează totodată, în vederea facilitării deplasării convoaielor, la străpungerea unei șosele prin centrul acestui teritoriu cuprins de frământări.

Amplizarea operațiilor constituie o reflectare a străduințelor de a înăbuși rapid răscoala și a nu admite repetarea ei în alte părți ale federației — scria recent ziarul londonez „Daily Telegraph“, care sublinia că vastul teritoriu muntos al federației reprezintă o regiune ideală pentru un război de partizani.

Federația amintită, de tip neocolonialist, se întinde pe o suprafață de 200.000 kilometri pătrați — cît Grecia, Danemarca și Olanda la un loc.

Dar aici, în cele 13 sultanate, emirate și șeicade, nu trăiesc decît circa 500.000 de oameni.

Viața lor este extrem de grea. Nu degeaba unuia din ținuturile federației i se spune Hadramaut, ceea ce în traducere înseamnă „Aici a venit moartea“. În anii de secetă oamenii sînt salvați de la o pieire sigură numai de un copac din fructele căruia își coc turte și fierb o zeamă. Mai norocoși sînt pescarii, cărora marea le poate asigura o existență precară.

Pe aceste meleaguri natalitatea scade an de an și, paralel, crește mortalitatea. O jumătate de milion de oameni sînt striviți sub povara impozitelor feudale, a mizeriei, a bolilor. Iată de ce s-au răscolat arabii din Radfan.

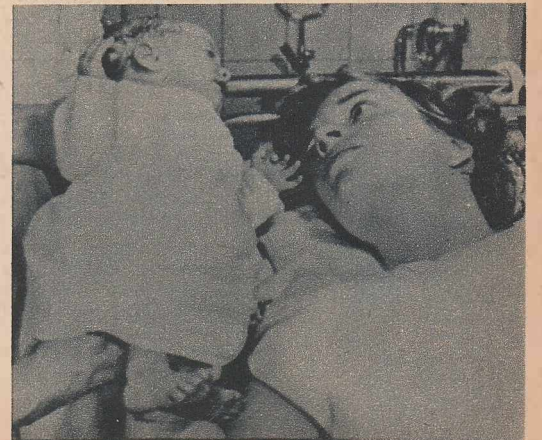
Zi de tîrg la Mukheiras — Federația Arabiei de sud.

La fiecare nouă ore...

La fiecare nouă ore în R. F. Germană moare o mamă. Această constatare a fost făcută pe bază de statistici de publicația „Revue“ din München, care pune și următoarea întrebare: „De ce oare la noi mor — de pe urma sarcinilor și nașterilor — mai multe femei decît în restul lumii civilizate?“

Medicii cărora le-a fost adresată întrebarea au răspuns: „Pentru că la noi controlul medical preventiv este defectuos, pentru că se face prea tîrziu sau chiar de loc, pentru că femeile noastre sînt insuficient lămurite — în unele localități nu există nici un post de consultație — pentru că la noi fiecare a treia femeie continuă să nască acasă, dar, mai ales, pentru că nici medicul, nici mașina salvării nu pot sosi urgent, ceea ce face ca riscul transportării gravidei să devină prea mare. Din pricina lipsei acute de paturi în clinici, orice progres în acest domeniu într-un viitor apropiat este imposibil“.

La toate acestea se adaugă faptul, relevant cu cîtva timp în urmă de revista „Stem“ din Hamburg, că viitoarele mame trebuie să-și plătească singure taxele de analize. Sînt în R.F.G. — scrie în continuare revista — medici cu simț de răspundere care prezintă diferite propuneri pentru scăderea mortalității în rîndul mamelor... Aceștia cer ca ocrotirea mamelor și ajutorul de naștere să fie aduse la nivelul existent în acele țări care pot constitui un exemplu din acest punct de vedere.

Paisaj din Tulcea.

Alexandru CIUCUREN

O remarcabilă, chiar unică expoziție de culoare, fantezie și originalitate, rodul a treizeci de ani de muncă și cuceriri! Impresiile sînt puternice, complexe, trezesc emoții care au durabilitate și rămîn pregnant, prin asociații, în memorie. Operele pictorului Ciucurencu — prezentate retrospectiv în sala Dalles — ne dezvăluie o personalitate închegată, configurează amplu stilul său. Culoarele unei zile de vară, melancolia unui apus de soare iarna, lumina strălucitoare a naturilor statice sau culoarea și lumina care dau expresie chipului omenesc sînt rodul unei viziuni simple și precise, demnă urmașă a celor mai bune tradiții ale artei românești și universale.

Alexandru Ciucurencu s-a născut la Tulcea în anul 1902. A urmat școala de arte frumoase din București și apoi și-a completat studiile în 1931 la Paris în atelierul lui André Lhote. Încă din 1930 îl găsim prezent an de an în expoziții colective sau de stat, în București sau în străinătate, bucurîndu-se de succes mereu sporit — exemplificat amplu cu ocazia ultimelor expoziții personale la Berlin în 1962 și Viena în 1963. Obține numeroase premii și distincții pentru lucrările sale care astăzi constituie mîndria unor muzee și colecții importante ca: Muzeul de artă al R.P. Romîne, Muzeul Zambaccian, Muzeul Brukenthal, colecțiile Elena și dr. I. Dona, Ion Dumitrescu, Apostolide Apostol, Weinberg ș.a.

Inspirația lucrărilor sale este foarte bogată și variată, de la poezia peisajului rural la dinamismul celui industrial, de la lumina aspectelor citadine cu construcții noi la lirismul interioarelor animate cel mai des cu

personaje feminine, de la scenele din istoria patriei pe care le redă cu simțul dramaticului și al grandoarei (Ana Ipătescu, scenele zguduitoare ale evenimentelor din 1907 sau 13 decembrie 1918), la zugrăvirea chipului omenesc interpretat psihologic prin intermediul luminii și culorii (Gh. Belu — Erou al Muncii Socialiste, dr. I. Dona, compozitorii Alfred Alessandrescu, M. Jora, colecționarul M. Weinberg, caricaturistul I. Ross ș.a.).

Demne de subliniat sînt peisajele sale recente inspirate din regiunile Ploiești și Brașov, peisaje industriale sau ale agriculturii colectivizate — mărturie a unui spirit răscolitor, dornic de a înregistra în opera sa ceea ce este nou pe întinsul țării noastre. Puterea spiritului creator al artistului stă în știința de a se servi de natura înconjurătoare, de a privi oamenii în viața lor de toate zilele, de a le surprinde firescul și acele trăsături caracteristice și de a le introduce în ficțiunea sa de asociații originale a cărei putere de expresivitate stă în primul rînd în vigoarea și frumusețea coloritului.

Stăpîn pe gîndirea, sentimentul și mîna sa de mare virtuozitate, pictorul reține esențialul într-un subiect — fie el o floare, un portret sau o scenă istorică — pe care-l redă în puritatea emoțională a clarității coloristice prin acorduri și raporturi de profunde armonii și de o mare sensibilitate.

Pictor înăscut și format prin stăruința și talentul său coplesitor — el se prezintă astăzi în expoziția sa ca un artist ce și-a cucerit privilegiul de a fi plasat printre cei mai străluciți creatori ai țării noastre și printre artiștii care și cuceresc prestigiul european.

Mircea DEAC

Călcătoreasă.

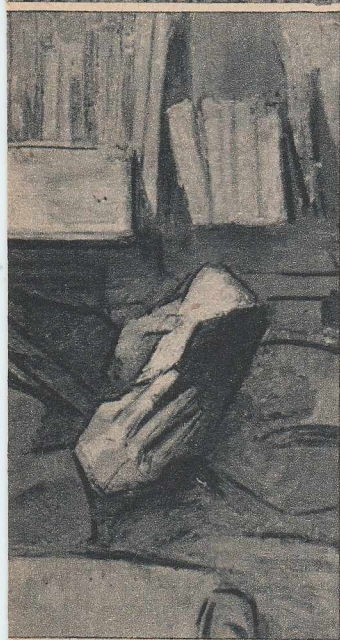
Natură statică cu flori.

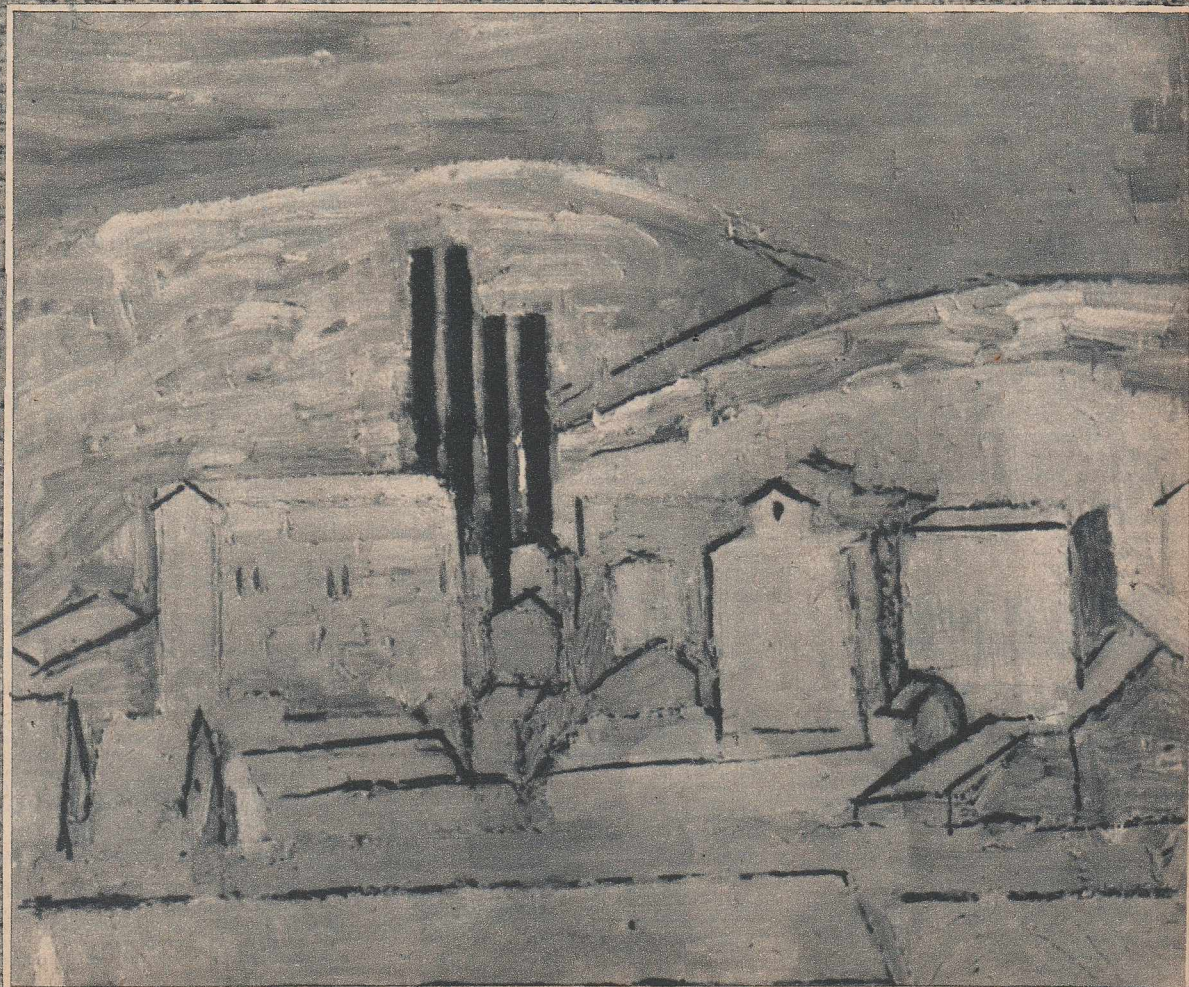
Mama artistului.

NCU

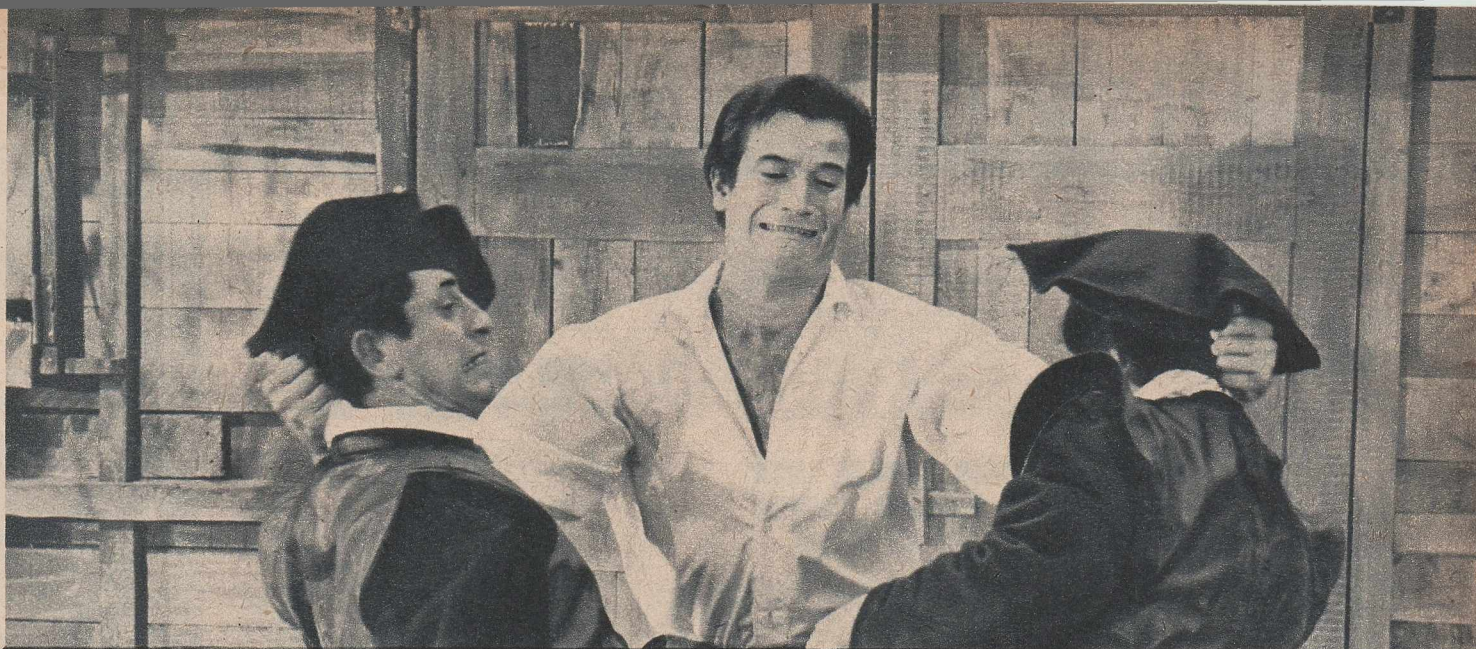
Fabrica de ciment „Tomella” din Braşov.

Sică Alexandrescu.

?

PRE SUPERPRODUȚII

Cavalerul Pardallan (Gérard Baray) își demonstrează virtuțile atletice.

actriță bună, Anna Karina, în-un film care revizită calitățile genului, dar și păstrea sale: „Șerazada”.

(Urmare din pagina 3)

riori. Și cum majoritatea profesori-
lor își cunosc elevii încă de acum
patru ani ei și-au organizat lecțiile
în funcție nu numai de cerințele pro-
gramei și de nivelul general al clasei
respective, ci și de calitățile sau
lipsurile fiecărui elev în parte.

— Am predat limba română patru
ani la rînd școlărilor aflați în pre-
zent în clasa a XI-a — ne spune to-
varăsa Mihaela Roșu. Prin sondajele
pe care le-am făcut la începutul anu-
lului, legînd prelegerile la zi de cu-
noștințele acumulate de către elevi în
anii anteriori, am văzut de pildă
că este absolut necesar să reconsoli-
dez în orele de consultație proble-
mele de teorie literară predate în clasa
a VIII-a. În afară de aceasta, elabo-
rînd planul lecțiilor recapitulative, am
regrupat istoria literaturii romîne pe
momentele ei principale, dezvoltînd
— în urma sugestiilor primite din
partea elevilor și a concluziilor per-
sonale — acele capitole care nu au
fost îndeajuns de bine înțelese și asi-
milate: vechea istoriografie, școala ar-
deleană, literatura realistă și cea
realist-critică dintre cele două răz-
boaie mondiale etc.

Asta în ceea ce privește studiul co-
lectiv. Dar cum fiecare profesor a
avut și posibilitatea de a-și forma o
idee despre calitățile sau deficiențele
fiecărui școlar în parte, el este dator,
mai ales acum în clasa a XI-a, să
dezvolte, sau să repare ce e necesar
să fie dezvoltat sau reparat în pre-
gătirea profesională a elevului în
cauză.

— Elevul Anton Soare — ne măr-
turisește în continuare profesoara Mi-
haela Roșu — a dovedit o predilecție
deosebită pentru studiul limbii și li-
teraturii romîne. În cazul lui mi-am
permis să-i satisfac dorința, recoman-
dîndu-i o bibliografie mai largă, care
să-i permită încă de pe acum să se
pregătească pentru examenul de in-
trare la facultate. În schimb cu Ion
C. situația se prezintă altfel: băia-
tul acesta duce cu sine povara gre-
șelilor de ortografie cam de multi-
șor. „Eu vreau să mă fac tehnician,
mi-a spus el. Literatura și grama-
tica este pentru literați”. „Cum s-ar
zice, i-am răspuns, dorești să de-
vii un tehnician care își va preda
lucrările întesate cu greșeli de orto-
grafie sau care va rămîne insensibil
în fața comorilor literaturii națio-
nale sau universale. Și apoi nu uita:
gusturile se pot crea și dezvolta”.

Foarte adevărat. De altfel viața a
dovedit că lipsa unei dezvoltări in-
telectuale armonioase, unilateralitatea,
disprețul sau dezinteresul pentru pro-
blemele de cultură generală se re-
percutează mai tîrziu în mod negativ
chiar în exercitarea strictă a pro-
fesiei așezate.

— Mie îmi place literatura — de-
clară la rîndul ei tînăra Mioara. Mă
voi înscrie la filologie. Dar uite că
acum pentru examenul de maturitate
sînt nevoită să învăț matematică, fi-
zică și chimie care, ca să zic așa,
îmi pun mintea la grea încercare.

— Faci foarte rău dacă privești
lucrurile în felul acesta — i-a răspuns
colegul ei A. Soare. Personal am
fost și eu atras în mod deosebit de
literatură. Cu toate acestea m-am
„obligat” să învăț deopotrivă și ma-
tematica, fizica și chimia. Nu regret
de loc. Aș îndrăzni chiar să-i sfăt-
tuiesc pe colegii mei, viitori... scrii-
tori sau pictori să-și includă în
bagajul culturii lor și cunoștințe le-
gate de matematică, fizică sau chi-
mie. Numai în felul acesta pre-
gătirea lor va avea o osatură solidă
și numai așa vor putea pricepe și

aborda în mod just problemele co-
temporaneității noastre.

Pregătirea multilaterală, stabilirea
unui echilibru armonios între diver-
sele cunoștințe acumulate și în spe-
cial sintetizarea vastului material
predat din clasa a VIII-a pînă în
prezent constituie trăsătura esențială
a examenului de maturitate din anul
acesta. Programa analitică elaborată
în acest scop pe baza experienței
dobîndite în anii trecuți și ca ur-
mare a observațiilor și concluziilor
formulate de comisiile examenelor de
maturitate anterioare — prevede, de
pildă, includerea demonstrațiilor de
matematică. Absolvenții Școlii medii
nr. 7, sosiți în cadrul unor consfă-
țuirii speciale în mijlocul actualilor
elevi ai clasei a XI-a, au făcut în
privința aceasta precizări cît se
poate de concludente:

— Nu e nici o rușine să învățăm
din greșelile trecutului — a arătat
un fost elev al școlii, în prezent
student în anul III la politehnică.
Mulți dintre noi ne-am tăbăcit min-
tea, atunci în perioada de pre-
gătire a examenului de maturitate, cu
formule și scheme, în loc să reme-
morăm în mod sistematic baza lo-
gică, rațională — demonstrațiile cu
alte cuvinte — a formulelor de lu-
cru din matematică. Experiența
aceasta ne-a usturat mai tîrziu, în
anii facultății, cînd algebra, fizica
sau astronomia predate „in extenso”
reclamă gîndire și nicidecum ta-
bele cu formule gata elaborate sau
gata memorate.

Și principiul e valabil pentru însu-
șirea tuturor celorlalte discipline. În
acest sens converg anul acesta toate
eforturile elevilor și profesoriilor
care, așa cum s-a arătat, au început
prepararea „maturității” încă din
prima zi a anului școlar.

— Nici unul dintre noi — a de-
clarat la stația de radioamplificare
elevul A. Soare — nu avem dreptul
să ne gîndim la o viitoare meserie,
dacă în prealabil n-am izbutit să asi-
milăm pe bază rațională cunoștin-
țele complexe predate în școala medie.

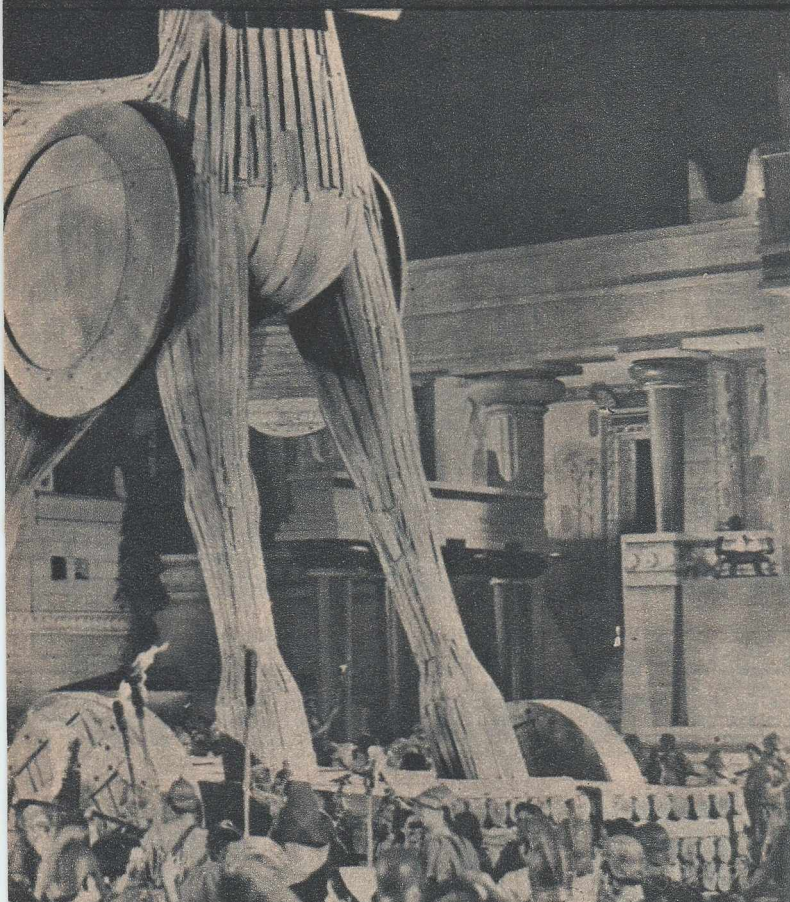
Sau, altminteri spus: intrarea în
producție, în școlile de calificare, în
facultăți sau institute se face prin
poarta examenului de maturitate. Ori-
ce zi de studiu pierdută acum va
avea ca urmare un plus de eforturi
și emoții în preajma examenului.

Recomandarea aceasta este vala-
bilă pentru toți cei 39.000 de elevi
din țara noastră care se vor prezenta
anul acesta în fața comisiilor de
examinare; iar în cazul nostru, pen-
tru cei 847 de elevi ai Școlii medii
nr. 7 (257 cursanți la zi, 140 la
cursurile fără frecvență și 450 la
seral).

Pentru revederea materiei cerute la
examen elevii vor avea între 26 mai
și 6 iunie lecțiile de sinteză, iar în-
tre 7 și 14 iunie, perioada de studiu
individual. În acest scop au conlucrat
cu multe luni înainte lecțiile recapit-
lative, meditațiile pe grupe, orele
de consultație și elaborarea pentru
elevii slabi a unor planuri de învă-
țatură personale și colective. Ar mai
fi de adăugat la toate acestea șe-
dințele cu părinții, plenarele pe sec-
ții (reală și umanistică), precum și
ajutorul acordat de către elevii frun-
tași celor mai puțin pregătiți.

Un lucru e sigur însă: nici una
dintre măsurile acestea nu vor putea
suplini studiul individual, cea mai
sigură și deplină garanție pentru tre-
cerea pragului spre „vîrsta de aur”.

Liviu MAIOR

↑ Decorurile, adeseori din placaj și carton (după cum se vede și în această scenă din „Elena din Trola”), au mărit caracterul de artificialitate al multora din aceste filme.

AGENDA FLACĂRA

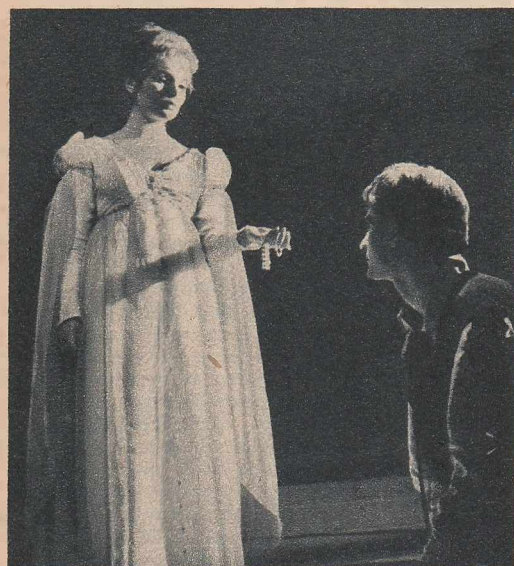
Peste 2.000 de artiști amatori, selecționați dintre cel mai talentați studenți ai celor 15 centre universitare din patria noastră, au participat la concursul pe țară care s-a desfășurat de curând la București. Premiul I a fost obținut de Ansamblul artistic al centrului universitar Iași. În fotografie: un moment din programul prezentat de orchestra și soliștii de muzică populară ai centrului ieșean.

Aspect de la expoziția consacrată lui William Shakespeare, deschisă în sălile Bibliotecii Academiei R.P. Romine, în cadrul manifestărilor prilejuate de împlinirea a 400 de ani de la nașterea marelui dramaturg englez. Expoziția, care prezintă un bogat material privitor la viața și opera lui Shakespeare, este cercetată cu interes de publicul vizitator.

Acum două zile s-a încheiat cea de-a 17-a ediție a tradiționalului Festival internațional al filmului de la Cannes. Printre oaspeții s-a numărat și cunoscuta actriță italiană Sophia Loren, interpretă principală a superproducției americane „Căderea imperiului roman”, film prezentat la deschiderea festivalului. Iată-o pe Sophia Loren salutându-i pe numeroșii ei admiratori.

Studioul Institutului de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale” marchează la rîndul său evenimentul împlinirii a 400 de ani de la nașterea lui William Shakespeare. Studenții anului IV (prof. Costache Antoniu și Beate Fredanov) prezintă pe scena studioului premiera cu „Hamlet”. În fotografie: Cătălina Pintilie (Ofelia) și Ion Caramitru (Hamlet) într-un moment din spectacol.

Între 26 mai și 12 iunie va avea loc la Stockholm cel de-al XII-lea Festival muzical internațional. Onoarea de a deschide festivalul va reveni anul acesta renumitei soprane suedeze Birgit Nilsson, în rolul titular din „Aida” de Verdi. În fotografie: Birgit Nilsson încercîndu-și coroana lady-ei Macbeth, personaj din opera cu același nume de Verdi, rol interpretat recent de artistă la Scala.

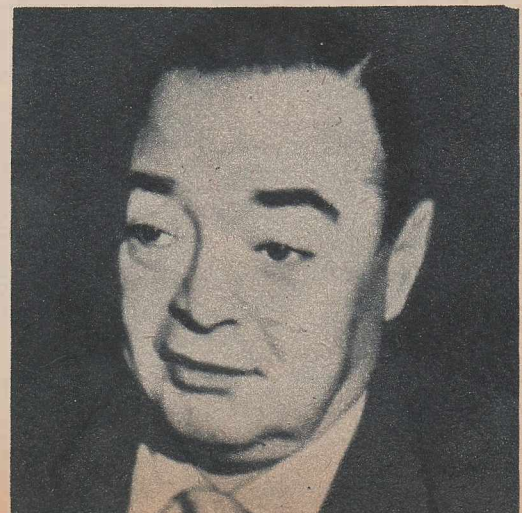
Recunoaștem în această fotografie pe una din cele mai înzestrate actrițe ale scenei și filmului sovietic. Este Elina Bistrițkaia, în rolul Glașei din noul ei film „Flacăra nestînsă”, în regia lui Efim Dzigan. Printre rolurile interpretate în ultima vreme de artistă pe scena Teatrului Mic din Moscova, se numără și cele din „Vieglaturistii” de Gorki și „Evantaliul doamnei Windermere” de Oscar Wilde.

Un nou film românesc în pregătire: „Titanic-Vals”, scenariu de Tudor Mușatescu și Paul Călinescu (ultimul fiind și semnatarul regiei). După ce s-au turnat interioarele pe platourile de la Buftea, a început realizarea exterioarelor, care se turnează în București și la Cîmpulung-Muscel. În fotografie: o scenă cu doi dintre interpreții filmului: Mitzura Argezi (Gena) și Mihai Fotino (Dinu).

Critica literară din Occident a salutat cu căldură noul roman al cunoscutului scriitor german antifascist Erich Maria Remarque, azi în vîrstă de 66 de ani. Intitulat „Noaptea din Lisabona”, romanul narează episoade emoționante din viața refugiaților germani în timpul nazismului. Ca și în alte lucrări literare, în noua sa operă Remarque își afirmă cu vigoare crezul antirăzboinic.

A încetat din viață în vîrstă de 60 de ani actorul de film Peter Lorre. El a debutat în Germania în 1928. În anii terorii naziste Lorre s-a refugiat în S.U.A. și activînd la Hollywood a făcut parte din grupul de artiști antifasciști, alături de Brecht. Printre filmele în care a jucat Lorre se numără „Vampirul din Düsseldorf”, ciclul despre „Mr. Motto”, „Oculul pămîntului în 80 de zile” și altele.

De la una la alta

POVEȘTEA VORBEI

VERS ȘI PROZĂ

Impărțirea cea mai simplă a operelor literare, bazată pe formă, este aceea în scrieri în *versuri* și scrieri în *proză*. *Vers* și *proză* sînt cuvinte latinești, care inițial nu aveau nici o legătură cu creațiile artistice; ele s-au născut într-o vreme cînd poporul roman nu cunoștea nici măcar scrierea, și cu atît mai puțin literatura scrisă.

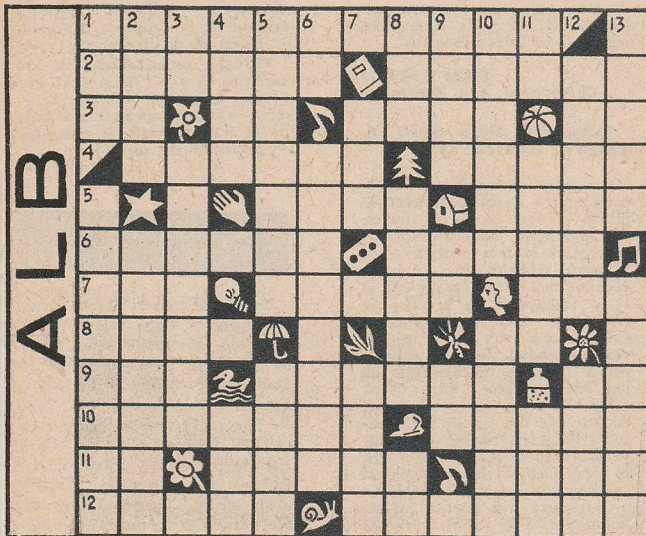
Vers provine din *versus*, care înseamnă „obiect întors, răsturnat”. În legătură cu acest înțeles putem cita cuvintele românești, înrudită cu *versus*, a *inversa* (= a întoarce pe dos, a răsturna) și *invers*. Unul din cele mai vechi sensuri ale lui *versus* a fost „brazdă”, care este, după cum se știe, o fîșie de pămînt răsturnată cu plugul. Dar brazdele au forma unor linii

drepte paralele, și, prin comparație cu ele, s-au numit *versus* rîndurile așezate unul sub altul ale unei poezii.

Primul sistem de a așterne versurile în scris avea o caracteristică ciudată (din punctul nostru de vedere): primul vers se scria de la stînga la dreapta, al doilea de la dreapta la stînga, următorul iarăși de la stînga la dreapta și așa mai departe pînă la sfîrșit. Asemănarea cu mersul plugului cînd brazdează un ogor este evidentă.

Știm din literatura modernă că ordinea cuvintelor într-o poezie este adesea deosebită de aceea a prozei, care se apropie în această privință de limba vorbită. Expri-marea prozaică e mai simplă, fără atîtea întortocheri, datorate adesea exigențelor ritmului. Observația e valabilă și pentru literatura latină, astfel că romanii au considerat proza un fel de a scrie „fără înconjur, simplu, în linie dreaptă”. Toate aceste înșuiri fiind exprimate prin adjectivul *prosus*, scrierile care prezentau calitățile amintite au primit numele de *prosa* (de unde *prose* în franceză și *proză* în românește).

Sorin STATI

ORIZONTAL : 1) Operetă ...tematică de Dunaevski (2 cuv.). 2) „Fram” la pol (2 cuv.) — Lebăda albă din baletul lui Ceaikovski. 3) În jocuri ! — Leu ! — Crustaceu — Pronume. 4) Autorul liedului „Dar alb” — Os al craniului. 5) Alb — Dăruită. 6) Arbori cu lemn alb și tare, înrudiți cu paltinul — Păsăre migratoare cu pene negre smălțuite cu alb. 7) Șef normand — Partea albă a oului — Chinoasă. 8) Prieten — Carie ! 9) Seara, îmbracă străie albe — Crin sau nufăr — Primele în alfabet. 10) Agățată — „Colț Alb”, de J. London, „Valea albă” de E. Camilar, „Balaurul alb” de Profira Sadoveanu. 11) Locotenent (abr.) — Animale încăpăținate — Lapte la... Paris. 12) „Albă ca Zăpada și cei șapte pitici” (pl.) — Numele mai multor comune din regiunile București, Ploiești, Argeș, Iași, Suceava.

VERTICAL : 1) Între alb și negru — Suită de balet de A. Mendelsohn (2 cuv.). 2) „Floare albă”, din opereta Ana Lugojana — „Flori de nufăr” de Băjescu-Oardă. 3) Culese ! — Prinși în nituri. 4) Grațioase flori albe — Conjunție latină. 5) A argumenta cu... fotografii — Veșmintul alb al pruncului. 6) În nimb ! — Alții. 7) Întrebare — Eroină din „Apus de soare”. 8) Pronume — Alt nume dar dudei — Pronume. 9) Autorul baletului „Giselle” — Curs ! — Rece ! 10) Motiv de inspirație pentru Saint-Saëns, Grieg, Ceaikovski — Adevărate. 11) Bețe ! — Frunze... gloriei — Bărbierii. 12) Pe scenele lor se poate vedea „Fata de Zăpadă” de Ostrovski — Nici mai mult, nici mai puțin. 13) Instrument muzical oriental — Încărunțiți.

Cuvinte rare — Rou, Nam.

RÎPA CU OALE

...Așa este denumit în ultima vreme un loc situat în punctul Jorăști lângă satul Lunca, raionul Bujor, regiunea Galați. Denumirea s-a născut datorită faptului că oamenii din partea locului găseau adesea pe aici vase de lut vechi. Faptul, ajuns la cunoștința arheologilor, a dus la o importantă descoperire : un cimitir din secolele IV-V e.n. Săpăturile întreprinse de arheologul Ion Dragomir, directorul Muzeului regional din Galați, au scos la iveală 33 de morminte, din care 13 sînt de incinerare și 20 de înhumare. În ele s-a găsit un foarte bogat inventar ritual : peste o sută de piese din ceramică, obiecte de poadoabă, fibule, agrafe etc. Atît la ritul de incinerare cît și în stilul ceramicii (o bună parte neagră) se constată de specialiști influența culturii dacice tirzii împletită cu cultura Sîntana de Mureș.

Arheologul Ion Dragomir ne prezintă un vas de ceramică din cultura Sîntana de Mureș.

Dezlegarea jocului „PĂSĂRI”, apărut în nr. trecut

ORIZONTAL : 1) PELICAN — PANA. 2) ARIPA — OPERA. 3) DES — MATASARI. 4) UTIL — TEST — AL. 5) RETINE — AISTA. 6) E — ALUNAR — CAR. 7) I — INARITA — I. 8) ANTEP — C — ATU. 9) CURCAN — STIRC. 10) ET — I — OSC — ULI. 11) RIS — GRAUR — AU. 12) ALECSANDRI — F.

În Cupa revistei „Flacăra” la fotbal

În clasamentul pentru Cupa revistei „Flacăra” (atribuită echipei din categoria A care a obținut cele mai bune rezultate în meciurile disputate în deplasare) nu au intervenit schimbări esențiale. *Dinamo București* se află în continuare în frunte, dar *Rapid* a redus în urma înfrîngerii echipei *Dinamo* de către *Steaua* (1 : 4) din diferența de golaveraj care o desparte de lider. Se pare că *Progresul* (0 : 5 în meciul cu *Rapid*) nu mai este un concurent de temut pentru celelalte trei echipe bucureștene între care — foarte probabil — se va da lupta finală pentru trofeul oferit de revista noastră. Dar, în materie de fotbal...

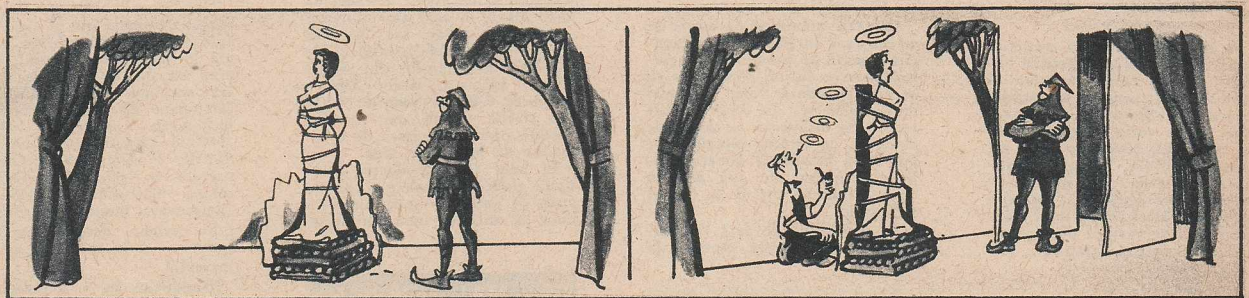
Iată acum și clasamentul înaintea celei de-a 21-a etape :

1. DINAMO	10	6	1	3	16:10	13
2. RAPID	9	5	3	1	14: 9	13
3. STEAUA	9	5	1	3	19:16	11
4. PROGRESUL	10	3	2	5	14:22	8
5. STEAGUL ROȘU	9	3	2	4	7:14	8
6. FARUL	10	2	1	7	7:21	5
7. PETROLUL	9	1	2	6	7: 8	4
8. U.T.A.	8	1	2	5	5:12	4
9. CRIȘUL	10	2	0	8	8:28	4
10. ȘTIINȚA CLUJ	10	1	1	8	7:21	3
11. DINAMO PITEȘTI	10	0	3	7	5:19	3
12. SIDERURGISTUL	11	1	0	10	7:34	2
13. ȘT. TIMIȘOARA	10	0	2	8	4:20	2
14. C.S.M.S.	10	0	0	10	8:29	0

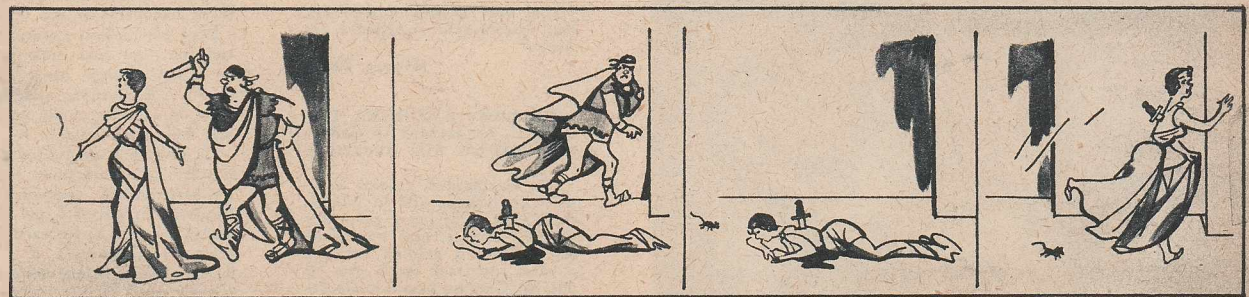
U M O R

de peste hotare

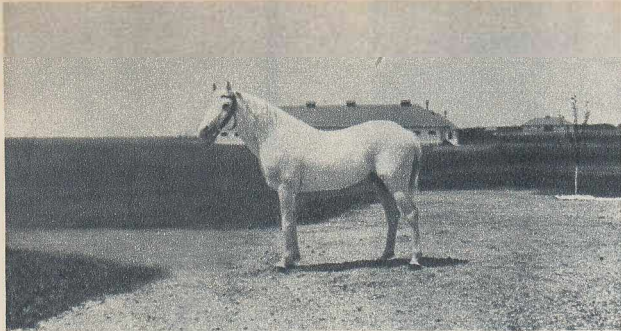
INSTANTANEEL TEATRALE

Cînd regizorul are spirit inventiv.

Cine invie morții...

CALUL ALB ŞI POVEŞTEA LUI...

„Instrucit am auzit că nu toţi caii albi se nasc... albi, aş dori să cunosc explicaţia ştiinţifică a acestui fenomen“.

Gr. BOTEZ
Suceava

Răspunde dr. S. NICOLICIN, de la Consiliul Superior al Agriculturii.

Culoarea cailor, ca şi a tuturor animalelor, este dată de pigmentul din firele de păr care acoperă corpul. Când tot părul de pe corp este lipsit de pigment, el are o culoare albă şi tot corpul animalului va fi de culoare albă. De obicei, caii albi nu se nasc cu această culoare, la naştere ei având culoare neagră înspăcată cu fire albe. Cu timpul, prin năpârlirile care se produc în cursul anilor, ei se deschid tot mai mult la culoare, căpătând aşa-numita culoare vînătă, iar pînă la urmă devenind albi.

Caii albi nu trebuie confundăţi cu caii albiñoşi, la care pigmentul lipseşte cu desăvîrşire, nu numai din firele de păr, ci şi din piele. Caii albiñoşi sînt foarte rari, ei se nasc fără pigment, au copitele albe, botul roz, ochii roşii şi, ca toate animalele albiñoase, suportă greu lumina solară. Avînd ochii roşii, adică

irisul fără pigment, ei suferă la lumină şi din această cauză au ochii în permanenţă iritaţi.

Culoarea albă, normală, este mai des întîlnită la caii de rasă arabă, însă provine, cele mai deseori, din culoarea vînătă, care se decolorează pe măsură ce calul înaintează în vîrstă, astfel că la 8-10 ani, culoarea corpului este complet albă, de diferite nuanţe: alb mat, alb lucios, alb murdar, alb de nuanţă portelanului. La aceşti cai însă, deşi părul este alb, pielea este colorată, la fel şi copitele, care au culoarea cenuşie închisă sau neagră. Botul şi genele sînt negre.

În afară de caii de culoare albă, proveniţi din caii vineţi prin decolorare, şi afară de albiñoşi, născuţi fără pigment, există şi cai albi din naştere, care n-au fost niciodată vineţi, însă aceste cazuri sînt foarte rare. Ele se întîlnesc uneori la caii din rasa arabă, precum şi la o rasă de cai din R.S. Cehoslovacă, formată pe baza unei rase locale din Boemia, care s-a încrucişat cu cai de rasă spaniolă — rasa Kladruby. La noi în ţară întîlnim culoarea albă la caii din rasa arabă şi rasa lipitană, însă în general provenită din culoarea vînătă.

M. SUDITU, Fîntnele, rn. Mizil. Răspunzînd cererii dv am publicat în nr. 18 un reportaj de la Combinatul chimic din Craiova. V-a plăcut? Adresa Librăriei Cartea prin poştă este str. Biserica Enei 16, rn. 30 Decembrie, Bucureşti, iar cea a Institutului de chimie „Petru Poni” din Iaşi este Aleea Ghica Vodă 4 A — Iaşi.

În ce priveşte Vaticanul, acesta nu este un stat în accepţiunea obişnuită a cuvîntului şi, ca atare, nu se poate vorbi de un popor al Vaticanului. Cu atît mai puţin, deci, despre vreo activitate industrială. Există însă o activitate financiară puternică, statul papal avînd atît o instituţie bancară proprie cît şi participatii multiple la întreprinderi şi combinaţii financiare de tot soiul în Italia şi peste graniţele acestei ţări. Vaticanul, sediul papalităţii, conducerea supremă a bisericii catolice, este din punct de vedere teritorial doar un complex de palate, biserici, capele etc., aflate în mijlocul Romei. Vaticanul deţine mari comori de artă plastică şi arhitecturală şi o bibliotecă celebră, cu numeroase piese unice în lume. El este reşedinţă permanentă a papilor din secolul al XIV-lea. Prima bazilică la Vatican a fost însă ridicată de împăratul Constantin, cu multe secole înainte, pe locul unde împăratul Caligula instalase un circ în care, conform legendei, ar fi fost martirizaţi mulţi dintre primii adepţi ai creştinismului.

PAUL SUNCEANU, Slatina. Adresaţi-vă revistei „Filatelia” din Bucureşti, rn. 30 Decembrie, str. Biserica Enei 16.

ŞTEFANIA PROTOPOPESCU, Slatina. Vă mulţumim pentru aprecieri. Ne vom strădui să ne îmbunătăţim permanent conţinutul şi forma de prezentare.

SANDU NICOLAE, Tiru. Sperăm că aţi primit, prin poştă, plicul pe care vi l-am trimis,

astfel că acum nu vă mai lipseşte nimic. Adresa — cînd vă va veni rîndul. Despre viaţa şi opera marilor noştri pictori am publicat şi vom mai publica.

NICOLAE AVRAM, Abrud. Aşa cum s-a publicat, cultivarea atrotabacului se află încă în fază experimentală; deci nu vă putem spune dacă el va lua sau nu locul tutunului obişnuit. În orice caz nu se poate încă vorbi de introducerea lui în comerţ. Bineînţeles că nu va putea fi folosit decît cu avizul medicului, deoarece există persoane cărora, din punct de vedere medical, atropina le poate fi contraindicată.

IOAN KOVACS, Făgăraş. Despre tutun s-au scris multe lucruri şi în multe locuri, inclusiv în revista noastră. Pe scurt putem aminti că încă la debarcarea sa în „noul continent”, în 1492, Cristofor Columb a întîlnit la nou-descoperiţii pe care i-a luat drept indieni, obiceiul aspirării fumului unei plante pe atunci încă necunoscută europenilor — tutunul. Dar răspîndirea tutunului nu a început în Europa decît pe la 1560, cînd el a fost introdus la curtea Franţei. Fumatul sau prizatul tabacului au cunoscut perioade de cruntă persecuţie — dar pînă la urmă s-a răspîdit în toate ţările lumii.

Adresa — cînd vă va veni rîndul.

ANA LUKASOVA, Praga. Vă mulţumim în numele nostru şi al corespondentului nostru Aurel Dima din Tulcea pentru amabilitatea cu care v-aţi oferit să-l ajutăm în întreginerea magnetofonului său „Tesla”. I-am comunicat adresa dv.

CONSTANTIN I. GALBENUŞ, Timpeni, rn. Slatina. Adresaţi-vă revistelor respective deoarece organele de difuzare a presei în nici un caz nu posedă numere din anul trecut. Datele ce ni le cereţi cu privire la Grecia antică şi la Egiptul

antic sînt incluse în manualele şcolare de istorie antică.

EKA BOSCOVICI, Baş. Felul în care şi-a petrecut vacanţa arată că ai preocupări serioase, cu atît mai laudabile cu cît îţi ajută şi mama în treburile gospodăreşti. Scrie-ne ce te-ar mai interesa pe tărîm literar şi artistic şi ne vom strădui să te ajutăm prin toate mijloacele care ne stau la dispoziţie.

MAI MULTOR CITITORI CARE SE PLING CĂ CEI CĂTORA LE TRIMIT CĂRŢI POŞTALE ILUSTRATE NU LE RĂSPUND. După cum am mai arătat, nu avem nici un fel de mijloace prin care să obligăm pe acei care-şi publică adresa în rubrica noastră „Cititorii către cititori” să fie cel puţin poliţoşi şi să răspundă atunci cînd li se scrie.

MILTIADE NISTORESCU, Caracal; RODICA JENESCU, Bacău; SILVIA MIHALCEA, Iaşi; MARTA BODNAR, Rădăuţi; CECILIA ANASTASIE, Baş. Aşa cum am mai anunţat, nu publicăm adresele artiştilor de peste hotare. În ce priveşte artiştii romîni de care întrebăţi le puteţi scrie pe adresele teatrelor la care activează.

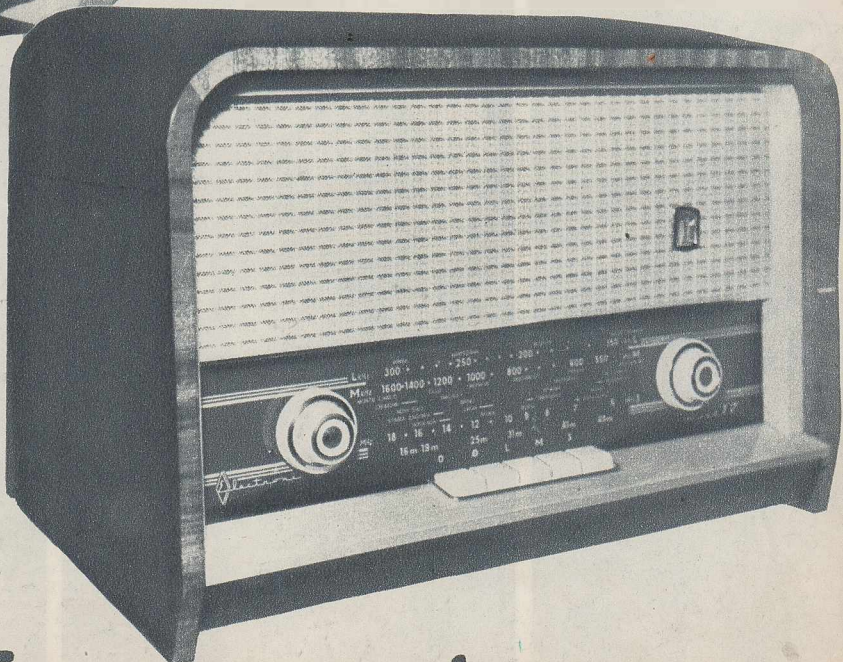
DORINA BURLEAN, Bocşa. Nu există o asemenea facultate, ci doar o secţie în cadrul Facultăţii de comerţ. Pentru toate lămuririle cel mai bine este să vă adresaţi Institutului de ştiinţe economice „V. I. Lenin” din Bucureşti, Piaţa M. Eminescu nr. 6, raionul 30 Decembrie, sau Ministerului Comerţului Exterior, bd. Republicii 14, Bucureşti.

V. SILVIAN

I. Ţăianu, Braşov; Gh. Rumega, Peciu Nou; Dan Vintilă, Medias; Ion Cazacu, Suceava; Radu C.onta, Topliţa — vi s-a răspuns prin poştă.

- 1) 3+2 tuburi electronice
- 2) Schimbător de lungimi de unde sistem claviatură
- 3) 3 game de unde (UL, UM, US)
- 4) Indicator optic de acord
- 5) Difuzor circular de 2,5 V A
- 6) Tensiunul de alimentare: 110 v, 120 v şi 220 v
- 7) Dimensiuni: 516x285x310 mm
- 7) Greutatea: 12 kg

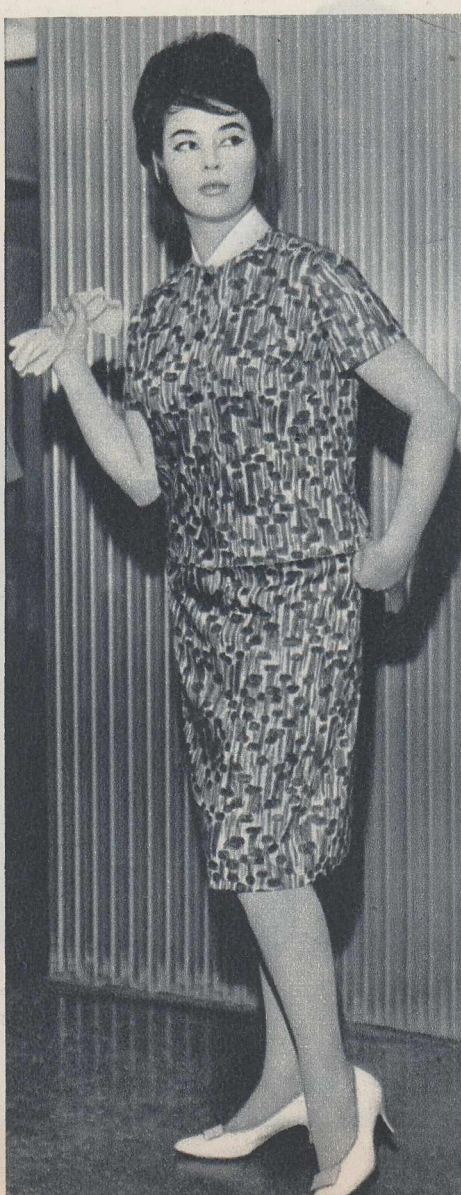
SELECT

Un produs
al uzinelor

Electronica

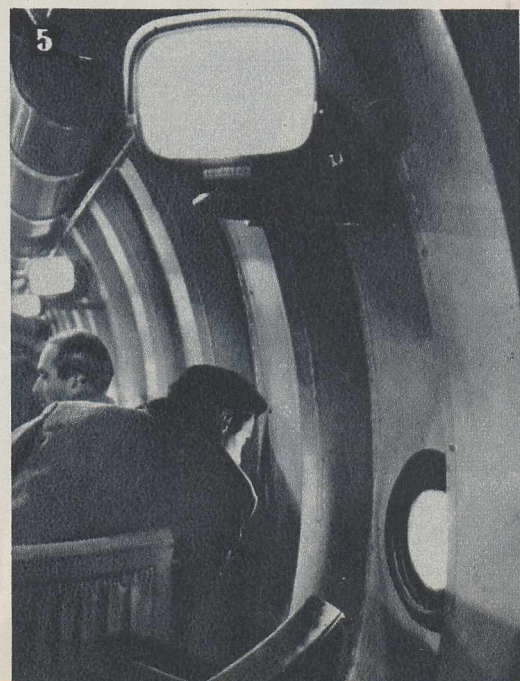

pentru diminețile de vară

Fotografiile alăturate vă sugerează linia modernă a rochiei de vară, așa cum o anunță creațiile Fabricii de confecții și tricotaje - București. Precum se vede, rochia 1964 e foarte simplă, în general fără mîneci, cu fusta dreaptă sau ușor evazată, de preferință cu un mic decolteu rotund. Taiată în talie sau nu, ea se poartă cu un cordon înnodat lejer care precizează talia și folosește un mic paspoal la decolteu și mîneci. Materialele preferate sînt (așa cum ne indică aceste cîteva modele) cottonul satinat și poplinul imprimat în tonuri discrete, fine. Marile imprimeuri florale au dispărut, în locul lor purtîndu-se desenele geometrice sau imprimeurile cu desene vagi, topite în culoare. Pălăria de pai a reintrat pe deplin în drepturi: ferindu-ne de agresivitatea razelor solare, ea completează totodată în mod elegant ținuta vestimentară.

Fotografiile de
Elena GHERA

1 Formația folclorică a studenților români, care a participat la Festivalul de folclor al asociațiilor studențești din țările balcanice și din regiunea Mediteranei răsăritene, desfășurat la Levadia (Grecia), a obținut un frumos succes.

2 În Comisia a III-a a Conferinței pentru comerț și dezvoltare de la Geneva a fost adoptată prima hotărâre de fond din cadrul conferinței. Este vorba de propunerea inițiată de delegația română, careia i s-au alăturat în calitate de coautori Indonezia, R.A.U. și Tanganyika, propunere care se referă la livrarea de echipament industrial pe credit rambursabil prin cote-părți din producția obținută cu ajutorul acestuia sau prin alte produse de export ale statelor în curs de dezvoltare. În fotografie: aspect din timpul lucrărilor uneia din comisile Conferinței pentru comerț și dezvoltare de la Geneva.

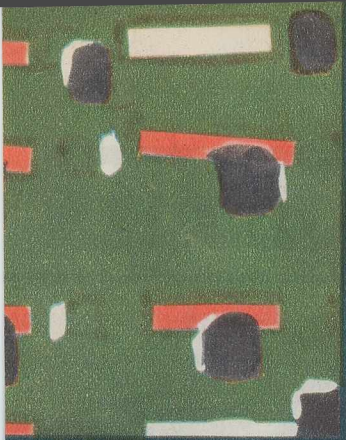
3 Datorită unei surpări de teren, muntele Darivorz din Tadjikistan s-a dizlocat și, prăbușindu-se, a baratit riul Zeravșan, formând un lac. Prin crearea unui canal artificial, apele lacului care amenințau să inunde orașul Samarkand și alte suprafețe de teren au început să scadă. În fotografie: lucrările de construcție a canalului.

4 În cadrul „Anului bunei sănătăți”, locuitorii capitalei finlandeze au pornit într-o plimbare în masă la aer liber, în frunte cu primarul orașului și cu alte personalități. În această campanie, Helsinki a chemat la întrecere alte șase orașe finlandeze.

5 Aspect din timpul primei curse a mezoscafului construit de Jacques Piccard pentru plimbări turistice în adâncurile lacului Lemman. În dreptul flectării fotoliu — mobil — se află ferăstrucii care permit să se vadă flora și fauna lacului.

6 După ce au efectuat timp de mai multe zile un marș spre Montevideo pentru a prezenta Parlamentului cererile lor cu privire la efectuarea unei reforme agrare eficiente, delegații țărănilor din regiunile de nord ale Uruguayului nu și-au putut atinge scopul, fiind împiedicați să pătrundă în incinta Parlamentului. Pentru a împrăștia pe țărăni care au rămas în fața clădirii zi și noapte, poliția a deschis focul ucigând câțiva dintre ei.

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Școlii 1, raionul 80 Decembrie.
 Căsuța postală 8507, Of. 83. Telefon 17.60.10 — Int. 1744.
 ABONAMENTE la toate oficiile poștale, la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.
 TARIF DE ABONAMENTE: 3 luni — 26 lei; 6 luni — 52 lei; un an — 104 lei.
 PREȚUL REVISTEI: 2 LEI.
 TIPARUL executat la Combinatul poligrafic „Casa Școlii”.
 MACHETA: Ion Vulpescu.

O mare varietate de țesături
 imprimate din relon, mătase
 și bumbac – în modele și cu-
 lori moderne – vă oferă ma-
 gazinele în

LUNA MAI - LUNA IMPRIMEURILOR